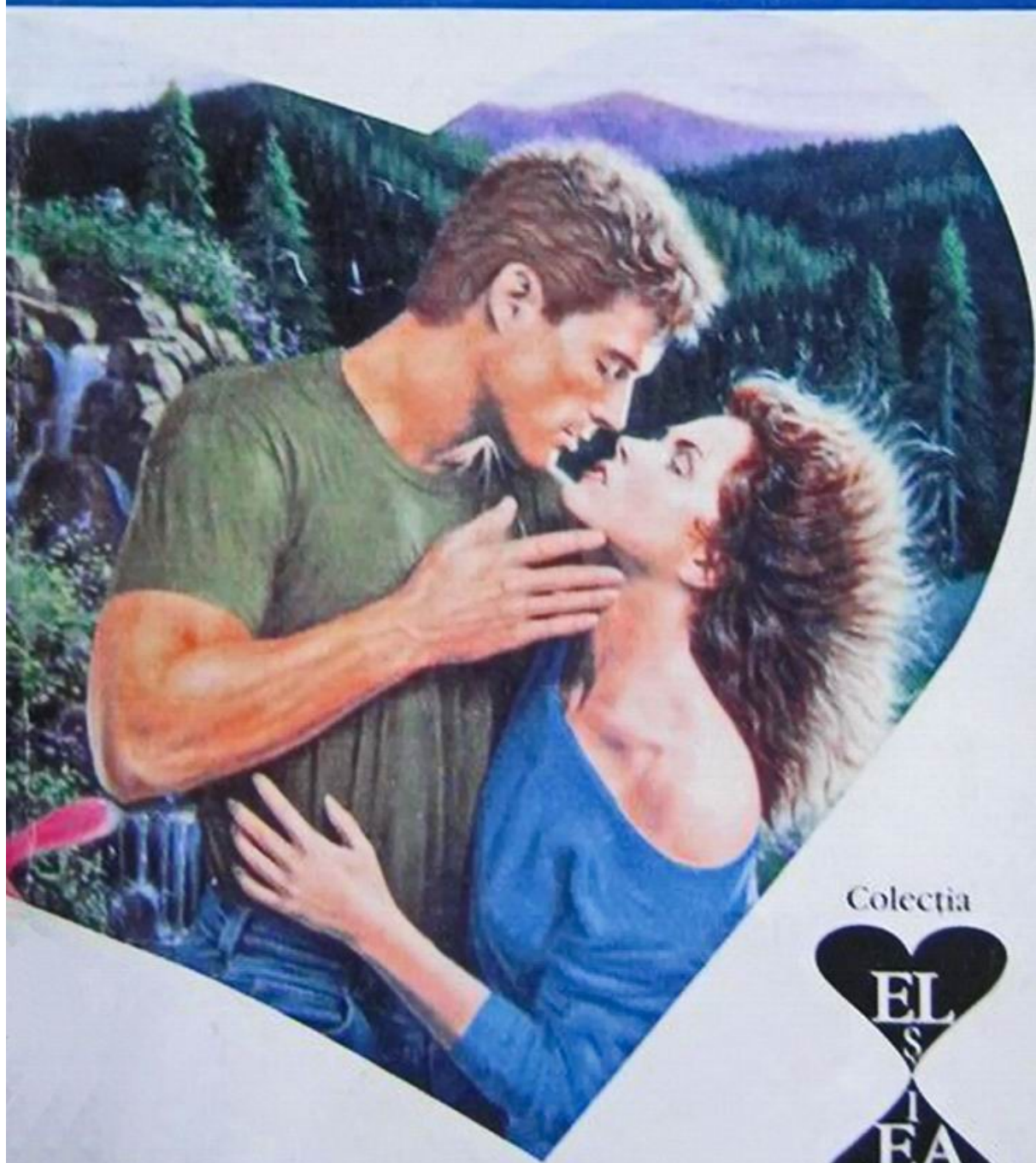

364

Jane Ashton

VACANȚĂ PRELUNGITĂ

Editura ALCRIS

Colecția

Jane Ashton

VACANȚĂ PRELUNGITA

Coperta: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

ASHTON, JANE

Vacanță prelungită / Jane Ashton

București: Aleris, 2001. P.; cm. – (El și Ea)

Titlul original (eng): Tethered liberty.

ISBN 973 – 8251 – 98 – 2

Coperta IV

Dacă n-ar fi părăsit imediat casa părintească și pe autoritarul ei tată, ar fi izbucnit un conflict puternic între ei. Așa că Tisha preferă să petreacă o vacanță prelungită la simpatica ei mătușă Blanche, unde-l cunoaște pe Roarke Madison, un bărbat care vrea să-i controleze viața mai mult decât tatăl ei!

Capitolul 1

— Vrei să spui că i-ai dat lui Kevin Jamieson acceptul să se însoare cu mine? se înfurie Tisha Caldwell, întorcându-se brusc spre tatăl ei.

— I-am dat voie să te ceară de nevastă, asta-i tot, spuse bărbatul printre dinți.

Rămaseră cu privirile încleștate, fiecare încercând să-l facă pe celălalt să cedeze primul. Richard Caldwell era un bărbat înalt, prezentabil, a cărui statură athletică nu se schimbase prea mult de la terminarea colegiului. Anii care trecuseră mai adăugaseră niște ghiocei tâmpelor lui.

Tisha nu moștenise acel fizic formidabil al tatălui ei, dar avea o figură plăcută care devenea chiar atrăgătoare când zâmbea. Moștenise independența tatălui ei, caracterul lui puternic.

— Da, i-am dat acceptul meu lui Kevin, repetă Richard Caldwell, la fel de furios ea fiica lui. Este un tânăr respectabil, nu se poate compara cu niciunul dintre indivizii cu care te-ai obișnuit să ieși.

— Cu siguranță nu este ca niciunul dintre ei, admise Tisha. Am impresia că după ce mă sărută să-mi spună noapte bună, fuge acasă să se spele:

— Te asigur că este un tânăr normal și sănătos, care știe să-și controleze emoțiile. Degetul lui arătător era îndreptat acuzator spre ea. Cel puțin când te întorci de la o întâlnire cu el nu arăți de parcă ai fi scăpat din mâinile unei bestii obsedate sexual.

Tisha strânse disperată din pumni.

— Nu exagera, tată, niciunul dintre cei cu care ies n-a făcut vreun gest deplasat, așa cum insinuezi.

— Da, poate, exclamă Richard Caldwell, s-au abținut știind că

trebuie să te conducă acasă, unde vor avea de a face cu mine.

— Am deja douăzeci de ani, tată, oftă Tisha exasperată. Vrei să încetezi să mă mai tratezi ca pe un copil? Sunt destul de matură pentru a putea decide să mă căsătoresc, și mai ales cu cine s-o fac. Pot alege cu cine este bine să continuu să mă văd, și mă pot apăra singură dacă este cazul! Și dacă mă voi căsători vreodată o voi face fără a te consulta!

— Nicio femeie nu are forța necesară pentru a se împotrivi unui bărbat, o sfidă el. Tatăl și apoi soțul ei sunt cei care trebuie s-o protejeze.

— Parcă am fi în Evul Mediu! bombăni Tisha.

Richard Caldwell vru să mai adauge ceva dar nu mai avu ocazia s-o facă, pentru că discuția lor se întrerupse din cauza sunetului strident al soneriei.

Tisha îl privi întrebător.

— Bănuiesc că l-ai invitat pe Kevin, zise ea. Nu pot decât să sper că acest bărbat nu și-a cheltuit banii pe vreun inel pentru mine, căci îl voi refuza, ba chiar mai mult, voi avea satisfacția de a i-l arunca în față!

— Te rog să te porți ca o fată bine crescută, așa cum și ești, Tisha! Un deget se flutură amenințător pe sub nasul ei, în timp ce ea se îndrepta cu un aer batjocoritor spre ușă. Își aruncă părul lung pe spate și deschise ușa, pregătită să-i arunce câteva cuvinte usturătoare oricărui bărbat s-ar fi aflat dincolo de aceasta. Dar rămase descumpănită în prag căci în fața ei nu se afla niciun bărbat, ci o femeie care o privea ușor amuzată.

— Cred că nu mi-am ales bine momentul, spuse aceasta, fără nicio introducere.

Tisha făcu un pas înapoi, permițându-i femeii să intre. Văzând-o de aproape, judecând după ridurile fine de expresie și

cele de pe gât, oricine realiza că femeia era mai în vârstă decât părea la prima vedere. Părul îi era desigur vopsit, căci era de o nuanță foarte intensă și Tisha se gândi că rădăcinile îi erau cu siguranță albe. Ea nu mai așteptă ca femeia cea zveltă s-o urmeze ci porni înapoi, spre încăperea în care se afla tatăl ei.

— Este Blanche, răspunse ea la întrebarea nerostită de tatăl ei, care o privea cu o sprânceană ridicată. Tisha nu știa dacă tatăl ei, care se lăsă înapoi în scaun, era bucuros sau nu să-și vadă sora, căci probabil îl aștepta pe Kevin. Dar după felul în care acesta se încruntă, ea înțelese că avea un motiv în plus să fie furios pe ea.

— Ar trebui să arăți mai mult respect celor în vârstă, mătușa ta nu este o simplă cunoștință.

— Știi bine că prefer să mi se spună pe nume, Richard, n-aș suporta ca nepoata mea să mi se adreseze cu „mătușa Blanche”, zise femeia zâmbind.

Blanche Caldwell era îmbrăcată cam colorat pentru vârsta ei, într-o pereche de pantaloni roșii, la care asortase o bluză înflorată și nu arăta nicidecum ca o fată bătrână, cu toate că acesta îi era statutul. Ea nu se sinchisi prea mult de privirile curioase pe care i le arunca fratele ei și-i depuse acestuia un sărut pe obraz.

— Și eu mă bucur să te văd, Richard, îi spuse ea.

— Deși nu se vede, mă bucur că ai venit, spuse el foindu-se stânjenit în scaun, așezându-se în așa fel încât să le poată privi pe cele două femei. Sunt destul de nervos, pentru că încerc s-o aduc pe fata asta cu picioarele pe pământ, lucru cam greu, ce-i drept.

Tisha izbucni în râs. Apoi, ridicând mâinile în sus, în semn de exasperare, se întoarse spre tatăl ei.

— Tata încearcă să mă convingă că ar trebui să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l suport, la vederea căruia mi se face pielea de găină, căci este un tip prea cuminte și prea decent pentru

gusturile mele, mătușă.

— Nu te-am forțat să-l iei pe Kevin Jamieson! exclamă tatăl ei.

— Și atunci, cum se numește ceea ce faci? pretinse Tisha.

— Vezi ce se întâmplă aici, Blanche? zise Jlichard Caldwell implorând înțelegere de la sora lui. Fata asta îmi denaturează vorbele. Am spus cândva că acest Kevin este un băiat drăguț, iar ea...

— Indiferent cu cine m-aș mărita, tată, tu tot o să-i găsești fiecăruia câte un defect, poate că vor fi situații în care nu te va satisface ceva foarte puțin important, cum ar fi culoarea ochilor alesului meu. Tisha se întoarse spre Blanche. Tata nu crede că o femeie este capabilă să aprecieze ce este bun pentru ea. Simte permanent nevoia să se amestece în viața mea!

— Dacă ar vedea Blanche cu ce bărbați obișnuiești să ieși, și-ar da seama că trebuie să intervin. Toți aceștia n-au decât un singur lucru în minte, iar dacă n-ar fi conștienți că există un tată care te apără cu prețul vieții, probabil că și-ar atinge scopul.

— Dacă ar fi după tine, n-ar trebui să ies cu niciunul, ci să mă mărit cu primul bărbat care-mi iese în cale, spuse Tisha. Te amesteci prea mult în viața mea, tată. Simți nevoia să-mi spui cu ce haine să mă îmbrac, cum să mă machiez, ce prieteni să-mi fac. Nu poți accepta faptul că sunt un adult?

— Poate, dar asta pentru că nu te porți ca atare!

— Vrei să mă lași să decid singură ce am de făcut? Mai rămâne să-mi spui să mă spăl pe mâini când mă așez la masă!

Blanche Caldwell își muta privirea de la tată la fiică, ca un spectator la un meci de tenis.

— Richard, sper că ceea ce se spune despre tine este doar o exagerare! interveni Blanche, amuzată de discuția la care asista.

Fratele ei mormăi ceva de genul:

— Da, poate că așa este, poate că am devenit pisălog, dar de cele mai multe ori Tisha nu se spală bine pe mâini de vopselele ei și miroase urât la masă.

— De câte ori am făcut asta, tată? De două, trei ori?

— Văd că ne îndepărtăm de subiectul acestei discuții. Tisha, sunt tatăl tău și am dreptul să mă amestec în viața ta.

— Nu ne depărtăm de la adevăratul motiv al discuției, tată, afirmă Tisha vădit furioasă. Discutăm despre felul în care încerci să-mi strici viața! Sunt o persoană care are dreptul la intimitate și la propriile-i greșeli, spuse fata ai cărei ochi verzi aruncau flăcări.

— Atâta timp cât stai în casa mea, lucrurile nu se vor schimba, voi avea întotdeauna câte ceva de obiectat.

— În acest caz, singura soluție ar fi să mă mut, spuse fata.

— Ar trebui să te gândești de două ori înainte de a o face, domnișoară, nu câștigi suficient pentru a te întreține singură, iar eu voi controla moștenirea pe care ți-a lăsat-o mama ta, până va până vei împlini douăzeci și unu de ani. Cât despre veniturile tale, mă cam îndoiesc ci te-ar ajuta la ceva.

— Acum încep să înțeleg ce înseamnă asuprirea. Voi face orice, voi muri de foame chiar, decât să mai stau o zi cu tine sub același acoperiș.

— Dacă continui pe același ton impertinent ar fi mai bine să te duci în camera ta, spuse Richard Caldwell care începuse să-și piardă răbdarea.

— Nu sunt copil să mi se spună când să merg în camera mea.

— Patricia Jo Caldwell, chiar și la vârsta pe care o ai, te mai pot lua de ciuf!

Blanche pufni în râs.

— Ai întârziat vreo zece ani cu pedepsele, Richard! interveni ea privindu-și fratele cu înțelegere, chiar și cu oarecare simpatie,

după care privirea ei se mută asupra feței din fața ei pe care o privi cu dragoste.

— Ce altceva aș putea face cu o față atât de rebelă ca a mea? întrebă el. Dacă ar fi trăit mama ei poate lucrurile ar fi fost, altfel. Nu fac decât ceea ce simt eu că ar fi bine.

— Dar nu te interesează ce simt eu, tată? Amintirea mamei ei o făcu să se mai tempereze.

— Dacă ai avea bunul simț să mă ascuți măcar o dată ar fi foarte bine pentru tine, și te-ar scuti să simți durerile vieții pe propria-ți piele. Dar întotdeauna ai fost o încăpățânată.

— Tisha îți seamănă perfect, Richard, interveni Blanche. Asta este singura explicație, dragul meu.

— Doamne ferește! zise Tisha, ridicându-se în picioare.

— Unde pleci? întrebă Richard Caldwell.

— În camera mea, sublinie ea, pentru că eu am decis să mă duc acolo. Iar dacă sună Kevin, spune-i că nu mă mărit cu el și nici nu vreau să-l mai văd.

— Nici n-am spus vreodată că ar trebui s-o faci!

Tisha se opri în fața lui.

— Nu, tată, niciodată nu mi-ai cerut s-o fac, dar m-ai șantajat sau ți-ai folosit influența pe care o ai asupra mea pentru a mă face să mă mărit cu un bărbat de care știi bine că nu-mi pasă! Și asta sub pretext că-mi vrei binele!

— Și ce este rău în asta, Tisha? spuse Richard Caldwell cu un zâmbet conciliant. Nu i-ai dat o șansă lui Kevin. Poate, cu timpul, ai ajunge să-l iubești.

Fata îi aruncă o privire ciudată în care tristețea și frustrarea se îmbinau.

— Nu renunți, tată? Nu pot, nu vreau și n-o să mă mărit cu Kevin. Iar dacă mă voi mărita vreodată, căci încep să cred că din

cauza ta o să rămân fată bătrână, o voi face cu un bărbat pe care mi-l voi alege singură, iar tu nu vei avea niciun cuvânt de spus!

— Nu fi absurdă, Tisha! Richard Caldwell o privi încruntat. Sigur c-o să te măriți! Ce alt viitor poate avea o femeie? Familia, soțul, copiii, sunt menirea ei.

— Chiar așa? zise Blanche pe un ton batjocoritor. Cred că nici Blanche nu te aprobă. N-am văzut nicio femeie măritată care să fie mulțumită de viața ei. O invidiez pe Blanche pentru libertatea de care se bucură, nici măcar tu nu încerci să-i spui ce are de făcut. Și cu aceste vorbe, Tisha porni spre camera ei, simțind că era momentul să încheie discuția cu tatăl ei; atâta timp cât se considera în avantaj, fără a-i mai da acestuia ocazia să aducă noi argumente. Mânia tatălui ei o urmări.

Nici nu apucă bine să intre în cameră că și auzi o bătaie în ușă.

— Intră, mătușă, spuse ea. Figura mătușii Blanche exprima înțelegere și bunăvoință. Îmi cer scuze pentru scena neplăcută la care a trebuit să asisti, mătușă, dar sper că-ți cunoști mai bine fratele decât mine. Mânia pierise din ochii feței, dar semnele disputei recente cu tatăl ei rămăseseră, poate în încruntarea cu care privea în jur.

— Richard este de-a dreptul un tiran, încuviință Blanche. Așa ajung toți bărbații cărora le plac prea mult femeile.

— Probabil, oftă Tisha, luând o jachetă care zăcea pe pat. Întotdeauna i-a plăcut să pozeze în Domnul Face Tot, în bărbatul puternic, iubitor, amabil, frumos, iar eu ajunsesem să consider chiar, că viitorul meu soț va trebui să-i semene mult tatii pentru ca să-l pot accepta. Slavă Domnului că acum nu mai gândesc la fel! Figura ei frumoasă fu întunecată de o grimasă. Abia acum înțeleg de ce între el și mama erau discuții interminabile.

Camera feței era decorată în tonuri de verde, era foarte luminoasă și însorită.

— Din câte-mi amintesc, toate discuțiile dintre Lenore și tatăl tău sfârșeau cu sărutări și îmbrățișări. Cred că o femeie cu o personalitate mai puțin conturată nu i-ar fi putut aduce bucuria pe care a cunoscut-o alături de mama ta. Richard n-o putea domina pe Lenore și tocmai de aceea o iubea.

— Sper să n-o mai facă nici cu mine.

Blanche zâmbi.

— Tu ai moștenit atât forța lui cât și a Lenorei, nu poți fi dominată.

— Dar de ce nu poate accepta că sunt adult, să mă lase să-mi croiesc viața așa cum consider?

— Din două motive, Tisha. Primul este că foștii afemeiați devin cei mai exagerați tați; fratele meu a cunoscut destule femei până a ales-o pe mama ta. Blanche făcu o pauză, pentru a urmări trăsăturile frumoase ale nepoatei sale, și a vedea dacă este aprobată. Iar pierderea mamei tale, pe când tu aveai doar paisprezece ani, l-a făcut să devină mai vigilent, mai responsabil, să se implice mai mult în viața și educația ta. Este conștient că nu poate suplini lipsa Lenorei, dar simte că trebuie să intervină mai activ în viața ta, mai mult decât dacă ar fi trăit mama ta, poate și pentru a rezolva problemele care i-ar reveni de drept mătușii tale, care în loc să se implice apare pe aici doar când consideră ea că este cazul s-o facă.

— O, Blanche! spuse fata, întinzând brațele spre mătușa ei. Ești mătușa pe care mi-am dorit-o! Ești întotdeauna aici când am nevoie de tine și dai problemelor mele perspectiva și rezolvarea care le lipsește.

— Mă bucur să pot fi de ajutor uneori.

— M-ai scos de multe ori din încurcătură, dar acum, spune-mi, ce te aduce pe aici, tocmai de la Ozark Mountains? Sunt sigură că n-ai venit numai pentru a arbitra diferendul dintre mine și tatăl meu.

— Am venit, de fapt, să-mi mai cumpăr niște pensule și culori, dar sincer îți spun că m-am simțit puțin vinovată că mi-am neglijat prea mult familia. Am pierdut șirul zilelor.

— Iar noi, uite ce primire ți-am făcut!

— Sper că n-am lipsit atât de mult încât să am nevoie de o primire cu covor roșu și sunete de fanfară, glumi Blanche. Apoi, parcă pentru a schimba subiectul discuției care devenise plictisitor, ea se întoarse spre tabloul care se afla deasupra patului Tishei și-i spuse: tatăl tău pretinde că n-ai avut prea mult succes financiar în munca ta.

— Din păcate, este adevărat, oftă Tisha, apropiindu-se de mătușa ei. Sau cel puțin nu în domeniul picturii, cu excepția câtorva tablouri pe care le-am făcut pentru mine... Am ajuns la concluzia că sunt doar un pictor comercial, nu sunt un artist adevărat. Pensulei mele îi lipsește acea atingere de geniu care conferă unicitate.

— Nu este rău să fii artist comercial, Tisha, ce-ai vândut în ultimul timp?

— Am făcut multe reclame, am vândut niște felicitări și calendare, dar în această privință tata are dreptate, nu câștig destul pentru a mă întreține. Nici nu-ți imaginezi ce mult mi-ar plăcea să am un loc numai al meu, să scap de cicălelile tarei!

Tisha își înlătură o șuviță care-i căzuse pe față. Mi-ar fi plăcut să mă fi născut bărbat, declară ea. O femeie este controlată de părinți până se mărită, apoi devine sclava bărbatului pentru restul vieții. Cred că detest toți bărbații. Mă dezgustă felul în care

încearcă toți să ne convingă că avem nevoie de protecția lor, Că suntem sexul slab, că ne lipsește puterea și judecata. Dar femeia poate fi mult mai inteligentă decât bărbatul.

Ochii negri ai Blanchei străluciră cu șiretenie.

— Cine te-a dezamăgit așa? Kevin, - tatăl tău, sau amândoi?

— Cred că toți bărbații pe care i-am cunoscut, admise Tisha, cu tristețe. Cineva mi-a spus, cândva, că, pentru a face un bărbat să te placă este de ajuns să ascuți liniștită ce-ți spune și să pui întrebări numai despre realizările lui. Bărbaților le plac femeile faimoase și tăcute. Nu-i interesează ce virtuți are o femeie. Se comportă de parcă le-ar face o mare favoare cerându-le o întâlnire.

— Cred că te-ai lăsat prea mult influențată de pamfletele feministe, o admonestă Blanche cu blândețe. Bărbații și femeile sunt ființe omenești în primul rând, fiecare cu defectele sale. Vrei să spui că n-ai întâlnit niciun bărbat care să-ți placă?

Figura feței se luminează.

— Ba, au fost destui, poate prea mulți, dar nu m-am lăsat păcălită să cred că aş fi îndrăgostită de vreunul. Poate tocmai de asta mă deranjează că tata se amestecă prea mult în viața mea și mi spune pe cine ar trebui să iau.

— O face pentru că este preocupat de fericirea ta, Tisha, iar acum, dacă a văzut că nu-l agreezi pe Kevin, n-o să insiste.

— O să găsească altul. Tisha ridică mâinile în sus, disperată. Îl iubesc pe tata, Blanche, dar nu mai pot locui aici, cu el. Cred că ar trebui să renunț la pictură și să-mi iau o slujbă.

— Am o idee mai bună, n-ai vrea să vii cu mine la Hot Springs?

— Serios! exclamă Tisha, nevenindu-i să creadă.

— Dacă vrei să faci carieră în artă, nu trebuie să te sacrifici din cauza banilor sau a unui tată încăpățânat.

— Dar tata? Ce crezi că va spune?

— Crezi că mi se va putea opune? Nu poate s-o facă atâta timp că cu voi avea grijă de tine!

— Dar nu te voi deranja în munca ta?

— Este adevărat că-mi place să fiu singură. Dar pot picta oriunde și în orice condiții. Mi-ar face plăcere să am alături un artist mai tânăr, mai ales dacă este vorba despre nepoata mea, dar sunt conștientă că viața ta socială va avea de suferit până când te vei adapta la noile condiții de viață, alături de o femeie mai retrasă, ca mine.

— Ce pot spune? zise Tisha uluită de întorsătura evenimentelor. Poate că în lipsa lor, imaginea mea despre bărbați se va îmbunătăți. Spune-mi, Blanche, de ce mi se par toți bărbații egoiști, lipsiți de maturitate?

Blanche își așază o palmă peste mâna nepoatei sale.

— Crede-mă, draga mea, ceea ce-ți trebuie ție este un bărbat matur, o să vezi că alături de bărbatul potrivit lucrurile vor sta altfel. M-am și gândit să te prezint unuia dintre vecinii mei.

— Să nu-i spui tatii despre el! Va face tot posibilul să nu mă lase să stau la tine!

— N-avea teamă, știu eu cum să pun problema, dar acum lasă-mă să-l conving pe încăpățânatul tău tată că-ți va fi mai bine cu mine! Știi mi se pare nedrept ca un tată care și-a pierdut soția și care n-a avut nicio reținere în ceea ce privește femeile să-și țină fiica din scurt, declară Blanche. Nu vreau să susțin acum că ar trebui să ai o aventură. Știi, Tisha, și mătușile au prejudecăți, dar nu sunt atât de autoritare ca părinții.

— Ce înseamnă asta? Că lumina de pe verandă se va stinge la douăzeci de minte de când mă aduce iubitul acasă, și nu după cinci așa cum face tata?

— Cam așa ceva, răsese Blanche, strângând ușor mâna nepoatei ei. Acum, mă duc să-l conving pe tatăl tău că trebuie să te lase cu mine. Știu eu cum o voi face!

Capitolul 2

La două zile după plecarea mătușii Blanche, Tisha gonia spre locuința acesteia din Hot Springs, Arkansas. Mustangul ei era încărcat la maximum cu haine, tablouri, pensule, culori și toate celelalte lucruri pe care nu se îndurase să le lase acasă. Dar în pofida despărțirii de tatăl ei, își simțea inima ușoară, căci contrar așteptărilor se despărțiseră în termeni foarte buni, iar ea fusese chiar foarte aproape de a renunța la plecare. Aproape.

Toamna începuse să se instaleze în munții Ozark, împrăștiindu-și galbenul și roșul pe frunzele copacilor. Numai pinii făceau excepție păstrându-și culoarea, în contrast cu restul copacilor. Soarele strălucea vesel pe un cer albastru fără nori, iar dinspre nord se simțea doar o adiere.

Tisha mai fusese de două ori acasă la mătușa Blanche de când aceasta se mutase, cu un an în urmă, dar nu avu probleme și-și aminti repede drumul. La o intersecție, unde trebuia s-o ia pe un drum de munte. Pietruit, Tisha opri o secundă, amintindu-și drumul acela care urca și a cărui curbă nu-l lăsa pe conducătorul auto să vadă dacă se apropia vreun vehicul din direcție opusă. Acesta era drumul pe care trebuia s-o ia spre casa mătușii. Din fericire, nu era un drum prea circulat așa că intră în intersecție fără nicio teamă. Dar tocmai după ce luă curba, o mașină sport decapotabilă o surprinse venind în mare viteză din sens opus, ocupând mai mult decât îi era admis din drum. Tisha nu avea cum să treacă pe lângă această mașină întrucât drumul era cam îngust, iar de o parte și de alta, dincolo de parapet, terenul era în pantă. Numai îndemânarea celui care conducea acea minunată mașină sport îi salvă de la o coliziune frontală serioasă. Tisha, care frânase brusc, rămăsese încremenită, nevenindu-i să creadă că scăpase ca prin urechile

acului, numai cu o lovitură ușoară. Reuși să-și descleșteze mâinile de pe volanul mașinii iar mânia față de acel nesăbuit care o pusese în primejdie luă locul spaimei. Cu ochii scăpă rând de mânie, coborî și se îndreptă spre bărbatul din mașina albă sport, care coborâse și el. Tisha porni cu pași mari, cu ochii ei verzi scăpărând de mânie spre bărbatul, care-i ieșea în întâmpinare. Tisha nu reuși să-și stăvilească vorbele pline de mânie, care nu însemnau nimic comparat cu indignarea ei.

— Imbecilule! Cum ai putut să intri cu viteza asta în curbă? Puteam fi morți amândoi acum! strigă Tisha. Nu știai că este o intersecție după curbă sau ți se pare că dacă conduci o astfel de mașină ai dreptul să ocupi tot drumul? Celor ca tine n-ar trebui să li se dea permis de conducere!

Tisha, o fată destul de înaltă, își lăsă capul pe spate pentru a-l privi în ochi pe bărbatul care era cu mult mai înalt decât ea. Avea trăsături dure, ochii căprui și o privea uimit, căci nu se aștepta să-i iasă în cale pe drumurile astea de munte o fată atât de frumoasă.

— După cum turui se vede că n-ai pățit nimic, nici măcar nu te-ai speriat.

— Nu, nici nu aveam motiv să mă sperii! Ai luat curba cu cel puțin 70 km la oră. Și voi, bărbații, îndrăzneți să faceți comentarii asupra felului în care conduc femeile!

— Dacă aș fi avut 70 la oră nu te puteam evita.

— Dacă ai fi mers regulamentar nu mi-ai fi pus viața în pericol!

— Acesta este un drum privat, folosit doar de cei care locuiesc aici, pe munte. Nu mă așteptam să dau peste vreo altă mașină în calea mea. Bărbatul o privi din cap până în picioare.

Tisha fu revoltată de privirea lui îndrăzneță.

— Asta nu este o scuză! Ar trebui să ți se ridice carnetul!

— Ai dreptate, roșcato, fu el de acord, întinzând o mână spre ea. Hai să vedem ce s-a întâmplat cu mașina ta. Tishei care-și eliberă cu un gest brutal brațul, nu-i scăpă tonul lui batjocoritor. Dintr-o singură privire aruncată acestui tânăr cu părul aproape blond, care părea și mai deschis din cauza razelor soarelui, cu trăsături dure dar frumoase, ea realizează că se afla în fața unui cuceritor care rezolva toate situațiile datorită farmecului personal. Dar ea va face tot posibilul pentru ca el să descopere curând că nu este genul de fată care să se lase impresionată prea ușor. Cu o privire tăioasă, ea-l urmă spre mașină.

— Mașina ta este cam burdușită, constată el, te muți pe undeva prin zonă?

— Asta este problema mea, replică ea cu sarcasm, iar el zâmbi amuzat.

Era un tip cam nesuferit, se gândi ea văzându-l cum estimează pagubele aduse mașinii ei. Era îmbrăcat într-un costum maro de piele, iar părul blond îi era puțin ondulat. Părea să aibă în jur de treizeci de ani și nu purta verighetă, după cum constată ea.

— Nu s-a deteriorat nimic, cu excepția amortizorului, pe care-l poate repara orice mecanic, conchise el sprijinindu-se de capota mașinii. Nu este o problemă. Îți pot da numele unui mecanic foarte bun, dacă mai zăbovești pe meleagurile astea.

— La felul în care conduci nu este de mirare că ai un mecanic, bombăni Tisha.

— Mi-a rezolvat vreo două probleme până acum, admise el.

— Nu mă miră, zise Tisha. Spune-mi, îți dă și comision pentru că-i faci rost de clienți?

Bărbatul o privi cu același amuzament.

— După cum ai spus mai devreme, roșcato, asta este problema mea.

Tisha se înfurie și mai tare.

— Este a doua oară când îmi spui așa, și nu-mi place.

— Dar care este numele tău? Trebuie să-l cunosc, mi-l va cere societatea de asigurări.

Tisha ezită o secundă, nevrând să-i dea acestui străin arogant detalii despre sine. Dar nu avu încotro căci știa că era necesar pentru rezolvarea problemelor legate de asigurare.

— Patricia Caldwell, spuse ea cam fără chef.

— Patricia, repetă el, iar sunetele din care era alcătuit numele ei se rostogoliră din gura lui de parcă ar fi savurat fiecare sunet. Fără să-și dea seama ce se întâmplă cu ea, Tisha roși. Ea se gândi în momentul acela că multe femei erau fascinate de zâmbetul lui.

— Prietenii îmi spun Tisha, dar pentru tine sunt domnișoara Caldwell.

— A, deci domnișoara, nu doamna Caldwell, repetă el. Mi se pare mie, sau ești o militantă pentru egalitatea sexelor?

— Nu mă interesează egalitatea cu bărbatul, replică Tisha, tind mai sus de acest nivel. Ea-și ridică bărbia cu demnitate.

— O, dar văd că ești demnă de replicile lui Petrucchio!

— Asta mă face recunoscătoare lui Shakespeare că l-a combinat cu Katharina, căci nici eu n-am chef să fiu dominată sau îmblânzită de vreun bărbat. Ochii ei verzi aruncară scânteii.

— Ce păcat! exclamă el, cu același zâmbet cinic, ai fi fost o provocare interesantă pentru orice bărbat.

— Am putea renunța la discuțiile cu caracter personal pentru a trece la probleme mai spinoase cum ar fi daunele provocate mașinii mele? solicită Tisha. Am nevoie de numele tău, și de numărul poliței de asigurare. Cu același aer amuzat, bărbatul introduse mâna în buzunarul jachetei de piele și scoase de acolo un stilou și o carte de vizită. Tisha urmări mișcările stiloului, văzu că

bărbatul avea un scris regulat, după care el rupse foaia și i-o întinse.

— Numele și numărul meu de telefon sunt aici, în caz că vrei să mă cauți, spuse el.

Tisha citi numele lui scris citeț, constată că se numea Roarke Madison și că locuia în aceeași zonă cu mătușa Blanche, după prefix.

— Nu ești mai ușurată acum, când vezi că nu mă numesc Petrucchio? o tachină el.

— Nu mă interesează decât reparația mașinii.

— Ar trebui înlocuit amortizorul cât mai repede.

— Pot să mă ocup singură de această problema, îi spuse ea pe un ton autoritar.

Bărbatul ridică din umeri.

— Oferta mea rămâne valabilă dacă ai nevoie de un mecanic bun. N-aș vrea să ajungi pe mâinile vreunui cârpaci.

— Cred că mai degrabă vrei să-i dai de lucru prietenului dumitale.

Apoi, bărbatul numit Roarke Madison lăsă capota mașinii și se întoarse din nou spre ea.

— Reparațiile nu sunt costisitoare, n-aș vrea însă să-ți imaginezi că am probleme financiare.

Privindu-l, Tisha realizează că banii nu erau o problemă pentru el.

— Din moment ce voi trata direct cu societatea ta de asigurări nu-mi fac astfel de probleme. Dar nu mă pot abține să-ți spun că ești prea plin de tine, lucru care nu merge cu toate femeile. Chiar crezi că nu se mai găsește vreuna care să-ți reziste? îi spuse ea privindu-l în zeflema.

Tisha era atât de preocupată să-l sfideze încât nici nu observă

că bărbatul se apropiase cam mult de ea.

— Dacă ți-am scuzat la început insolența a fost pentru că eram vinovat și mi-am închipuit că erai în stare de șoc, dar nu te voi lăsa să continui în acest fel.

La auzul acestor vorbe Tisha se trezi fixată de niște brațe puternice de capota mașinii, iar fața lui se afla mult prea aproape de a ei.

— Ce faci? întrebă ea, luată prin surprindere, simțind oarecare teamă, care îi răzbătea și din glas, de altfel.

— Vreau să-ți amintesc că ne aflăm pe un drum de munte relativ necirculat, zise el, cu același zâmbet insolent.

— Și ce-i cu asta?

— Înseamnă că te afli la dispoziția mea.

— Nu fi ridicol! spuse ea regăsindu-și din mânia inițială. Nu voi fi niciodată la dispoziția unui bărbat, cu atât mai puțin a ta!

— În toate jocurile de cărți pe care le știu, regele este cel care poate lua întotdeauna regina și nu invers, o persiflă el.

Tisha se pregăti să-l înfrunte.

— Și acum, pornește mai departe, Scufiță roșie, altfel te mănâncă lupul. Tisha nu mai așteptă altă invitație, trecu imediat la volan, mulțumită că scăpase de acest bărbat. Nu se mai uită înapoi, accelerează, apoi luă curba și dispăru. După câteva minute parca mașina în fața casei lui Blanche. Casa acesteia era ridicată pe un deal, cu fața către o pădure de foioase; era o construcție din lemn de pin, nefinisată, cu aspect rustic, în concordanță cu locul în care se afla. Nu se vedea niciun semn că Blanche s-ar fi aflat acolo. Tisha coborî, apoi începu să cotrobăiască în portbagajul mașinii după lucrurile ei, când o piatră care se rostogoli pe drum o făcu să ridice capul. O căpriță cu labele și botul negru, cu cornițele abia mijite și o încercare timidă de barbă, o privea cu ochi negri curioși.

— De unde vii tu, mititico? îi zâmbi Tisha.

Drept răspuns, căprița înclină din cap, iar Tisha sesiză că făptura voia s-o intimideze, considerând că i se violează teritoriul. Fără să facă prea mult zgomot pentru a nu înfuria capra, Tisha claxona căci deși animalul avea cornițele abia mijite, ea nu voia să fie atacată încă o dată, îi ajunsese confruntarea cu Roarke Madison. Fiind atentă să nu facă vreo mișcare bruscă, Tisha nu-și luă ochii de la căpriță până când nu auzi cum se deschide ușa.

— Este o prietenă a ta, Blanche? întrebă ea zărind capul mătușii ivit pe fereastra atelierului.

Auzind vocea stăpânei, căprița întoarse capul iar Tisha răsuflă ușurată.

— Poți pleca acum, Gruff, îl instrui Blanche. Tisha a venit să stea cu noi.

De parcă ar fi înțeles fiecare vorbă care-i fusese adresată căprița întoarse capul din nou o privi lung pe Tisha apoi dispăru.

— De fapt, tocmai l-ai cunoscut pe grădinarul meu, râse Blanche. Nu am eu o grădină prea mare, dar am nevoie de cineva care să mă scape de buruieni și Gruff este cel mai indicat. El este și un foarte credincios paznic. Cu tot aerul lui războinic, poate fi și foarte afectuos.

— Sper că va fi și cu mine, râse Tisha. I-ai dat un nume foarte sugestiv, mătușă.

— Billy era cam pretențios, zise Blanche. Mi-am amintit un basm din copilărie cu un țap care se numea Billy Goat Gruff și astfel paznicul meu a primit acest nume pe care tu îl consideri sugestiv. Imediat ce te va cunoaște nu vei avea probleme, iar faptul că acum nici nu te mai observă mă face să cred că te-a și acceptat, spuse Blanche. Gruff nu mă lasă singură atunci când vede că am musafiri, îi place să stea pe la ferestre. Sunt persoane care nu prea

îl suportă.

— Oricum, pare a fi animalul preferat al unei artiste excentrice, nu-i așa mătușă?

— Așa crezi, Tisha? Poate că așa și este. Dar vino înăuntru, să te faci comodă și să-ți arăt cum am reamenajat atelierul pentru ca să poți avea. Spațiul necesar lucrului.

— Nu trebuia să schimbi nimic, mătușă, protestă Tisha.

— Mi-a rămas destul spațiu și mie. Care a fost reacția lui Richard când a văzut că pleci?

— N-a fost prea fericit, dar a văzut plecarea mea ca pe singura soluție. Probabil că i se va părea casa pustie de acum înainte.

— Să nu-ți pară rău pentru el, vei părăsi oricum casa părintească, el trebuie să se obișnuiască cu ideea. Iar a trăi singur nu este o problemă. Eu știu asta.

— Nu mă gândeam să mă întorc acasă, căci după două, trei zile am reîncepe discuțiile, dintr-un motiv sau altul. Sper însă să nu te deranjez prea mult.

— Nu mă deranjezi deloc, Tisha. Dar drumul înapoi cum a fost?

Tisha făcu o grimasă amintindu-și incidentul cu Roarke Madison.

— O, nu-mi aminti!

— Ce s-a întâmplat? Te-ai rătăcit pe drumurile de munte? râse Blanche.

— Aș fi preferat asta. Dar o mașină a trecut pe lângă mine ca fulgerul, la intersecția cu dealul. Idiotul care conducea a luat curba în viteză pe partea mea de drum. M-a lovit foarte ușor.

— Sper că n-ai pățit nimic, oftă Blanche, vădit relaxată. N-ai avut parte de o primire prea plăcută în prima ta zi aici.

— Nu poate fi totul perfect, mătușă.

— Tisha, m-am gândit că ți-ar plăcea mai mult dormitorul de la sud, căci de acolo vezi muntele și am aranjat totul așa cum mi s-a părut mai bine.

După amiază, Tisha despachetase și aranjase deja lucrurile într-o ordine provizorie. Se îndreptă spre camera de zi unde se așează într-o sofa, moment în care apăru și Blanche aducând o tavă cu ceai și biscuiți.

— Ai terminat? Venisem să-ți sugerez o mică pauză, să bem un ceai cu biscuiți.

— Suna grozav!

Băură ceaiul, iar Tisha se simți nemaipomenit, căci avu ocazia să se relaxeze, să scape de crampele musculare care o chinuiau după drum. Își masă umerii atât de încordați în timpul condusului. Dar la un moment, pe când încerca să rememoreze întâmplările zilei, auzi șoapte, apoi vocea lui Blanche care spunea:

— Intră, te rog, vreau s-o cunoști pe nepoata mea, Tisha.

Tisha întoarse capul, curioasă să vadă cine era vizitatorul. Zâmbetul îi îngheță pe buze văzându-l pe bărbatul cu care vorbea Blanche.

— Tu! exclamă ea furioasă.

— V-ați cunoscut deja? întrebă Blanche care se uita de la unul la altul, confuză.

Roarke o privi cu un zâmbet complice.

— Am putea spune că am dat unul peste celălalt acum câteva ore, spuse el.

— De fapt, tu ai dat peste mine, nu se abținu Tisha.

— Ai dreptate, spusei el întorcându-se spre Blanche. Trebuia să-mi imaginez că mă voi întâlni pe drumurile astea pustii cu nepoata ta.

— Era să mă omori, am avut noroc că am scăpat cu viață.

— Înțeleg, zise Blanche care se forța să nu zâmbească, văd că nu mai este cazul să fac prezentările.

— Am bănuir că roșcata asta provocatoare este nepoata ta.

— Am părul castaniu-roșcat, preciză Tisha. Iar eu am descoperit nu numai că ești un șofer nesăbuit ci și un bărbat prea arogant pentru a fi pe placul vreunei femei.

— Da, zise el, mi-ai mai spus asta.

— Roarke este vecinul meu, interveni Blanche privind-o insistent pe Tisha, parcă ar fi vrut s-o avertizeze: ți-am spus de mult că vreau să ți-l prezint, îți amintești?

Și Tisha își aminti că Blanche spusese ceva despre un bărbat care i s-ar potrivi ei. Roși, rămânând fără replică pe moment.

— Am fost în oraș și am aranjat să-ți fie reparată mașina, o informă Roarke, așezându-se pe un scaun din fața sofalei.

— Poți să anulezi acest aranjament, îi spuse ea rece, sunt capabilă să-mi rezolv singură problemele.

— Nu fi încăpățânată, Tisha, interveni Blanche, este destul de greu să găsești un mecanic bun prin părțile astea, iar dacă Roarke a aranjat repararea mașinii tale este bine să profiți de acest lucru.

Tisha ridică din umeri, apoi îi aruncă o privire lui Roarke, convinsă că acesta va încerca să întărească spusele lui Blanche, dar el n-o făcu. Ce ușor i-ar fi fost să-și dea drumul la furia pe care o simțea față de el, dacă i-ar fi dat această ocazie!

— Se pare că nu am de ales! mormăi ea.

Spre uimirea ei, Roarke n-o abordă cu obișnuita-i superioritate. Îi dădu numele și adresa mecanicului, cu aerul cuiva care-și face datoria, fără a fi interesat de ceea ce se petrece în continuare.

— Dacă te duci în oraș mâine, te voi însoți, spuse Blanche, n-

am mai făcut un masaj de vreo două săptămâni. Dar mai bine m-aș programa. Tu, Tish? Băile termale de aici sunt foarte stimulante, să te programez și pe tine?

— Altă dată, mătușă.

— Vrei să-i aduci lui Roarke un ceai cât vorbesc eu la telefon?

Tisha fu aproape fericită să scape de ochii lui insistenți și de prezența lui atât de masculină care invadase încăperea. Dar lucrurile nu se desfășurară chiar așa. Îndreptându-se spre bucătărie, loc în care totul era nou pentru ea și văzând imediat că-i va fi greu să se descurce, începu să deschidă ușile dulapurilor, la întâmplare, pentru a găsi cele necesare.

— Te pot ajuta eu, se oferi Roarke.

— Cunoști atât de bine locul? spuse Tisha observând că el se dusesse direct la dulapul unde se afla ceainicul, apoi scosese cuburile de gheață din frigider. Vii des pe aici?

— Ce vrei să știi de fapt, dacă am avut vreo relație cu mătușă ta? Ideea lui o luă prin surprindere căci nu se gândise la această posibilitate. Mătușă ta este o femeie atrăgătoare, recunosc.

— Dar are cu cel puțin zece ani mai mult decât tine! îl străfulgeră ea.

— Dacă aș fi așa cum crezi tu că sunt, asta n-ar fi un impediment.

— Dar pe mine nu mă surprinde, mă dezgustă!

— Blanche mi-a spus că ai primit o educație foarte rigidă. Bănuiesc că ai idei puritane în privința relației bărbat-femeie.

— Nu are ea dreptul să discute despre mine! Tisha nu voia să pară o adolescentă lipsită de experiență. Nu sunt tocmai o ignorantă în privința relației dintre sexe.

— O, ai chiar informații de primă mână!

— Asta este problema mea! Spre deosebire de bărbat, femeia

nu trebuie să-și trâmbițeze experiența sexuală!

Tisha înregistra acea lucire satanică din ochii lui, observă că el o examina atent, privirea lui oprindu-se asupra sânilor ei care se ridicau și coborau sub tricoul alb, apoi a șoldurilor ei înguste.

— Este destul de ciudat, murmură el cu un aer de cunoscător, nu pari o femeie versată. Poate că va trebui să te cunosc mai bine pentru a-mi schimba părerea despre tine.

— Nu te mai obosi s-o faci! replică Tisha.

— Nu este o problemă pentru mine, întotdeauna mi-au plăcut provocările.

— Ce-ai zice să accepți ca o provocare ceea ce-ți spun acum? Te disprețuiesc.

— Ar fi fost mai rău dacă mă urai! Pentru început nu este tocmai rău.

— Ei bine, vrei să-ți spun că te și urăsc? Iar interesul păstrează-ți-l pentru persoanele care-l merită. Blanche, de exemplu.

— Blanche este o bună prietenă, nimic mai mult.

— Oare? Nu asta este impresia pe care mi-ai lăsat-o cu câteva minute în urmă.

— Iar acum ți-am spus ce-ai vrut să auzi.

Bărbatul o privea într-un fel care-i făcea inima să bată mai tare. Încercă și reuși cu multă greutate să-l trateze la rece.

— Și datorită acestei prietenii ai ajuns să-i cunoști atât de bine casa?

— Adevărul este mult mai interesant. Eu am proiectat-o, așa că trebuie s-o cunosc foarte bine.

Tisha simți un fior rece.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Sunt arhitect și nu numai că i-am făcut planurile casei, am

și asistat la construcție.

— N-am știut, se scuză ea.

— Dacă n-ai pus nicio întrebare... Era normal să te duci cu gândul la cel mai rău motiv pentru care aș fi cunoscut casa. Era o opinie foarte apropiată de ceea ce crezi tu despre mine. Dar nu este o problemă, nu te mai scuza, îți stă foarte bine furioasă.

— Am impresia că faci tot posibilul să mă scoți din minți.

— Nu neg că-mi face o plăcere deosebită să te văd furioasă, ești mult mai faimoasă ca de obicei. Din acest motiv nu prea rezist și te provoc ori de câte ori mi se ivește ocazia.

Blanche apăru în ușa bucătăriei, întrerupând interesanta discuție dintre cei doi. Privirea ei se mută de la trăsăturile relaxate ale lui Roarke la mânia și neputința care se citeau pe figura Tishei.

— Acest război se desfășoară doar între voi doi, sau mai pot participa și alții?

— Discutam despre inimile frânte pe care domnișoara Caldwell le-a lăsat în urmă, îi răspunse Roarke.

— N-am lăsat nicio inimă frântă, preciză Tisha.

Ea îl privi nedumerită, căci în discuția lor nu se referiseră la viața ei sentimentală.

— Dar Kevin? Nu cred că i-a făcut prea mare plăcere plecarea ta, îi aminti Blanche.

— Cum ai reușit să scapi de logodnicul tău? o întreba și Roarke.

— I-am explicat că nu sunt genul de femeie care să vrea să se căsătorească, iar dacă aș face-o nu l-aș alege pe el, le spuse Tisha. Adevărul era că la ultima întâlnire cu Kevin, ea își ceruse scuze și fusese oarecum încurcată când îl refuzase.

— N-ai avut prea mult tact, dar bănuiesc că el a înțeles mesajul, râse Blanche.

— Așadar, te-ai decis că nu te vei căsători prea curând...

— Cred că este singurul punct asupra căruia suntem de acord, șopti Tisha printre dinți. Sau nu este adevărat că ești un celibatar convins?

— Acesta pare începutul unei discuții interesante, interveni și Blanche. Propun să mergem în sufragerie unde atmosfera este mai plăcută.

Tisha se răsuci pe călcâie, vrând să se ducă în camera ei, căci nu mai suporta intervențiile acelui arogant Roarke Madison. Dar ea nu avusese în vedere că bărbatul o putea ajunge din doar câțiva pași, nici că el o va prinde înainte ca ea să poată ieși din bucătărie. Atingerea lui îi provocă fiori, dar o puse pe seama discuțiilor.

— Te retragi înainte de începerea luptei propriu-zise? o întrebă el.

Aruncându-i o privire disprețuitoare, Tisha ieși din încăpere. Așadar, el considera că ea renunțase fără nicio luptă?

— Îmi cer scuze, dar trebuie s-o fac, de fapt, niciun bărbat nu este imun la vraja unei femei. Biblia este plină de exemple: Samson și Dalila, David și Bathsheba, Esther și Regele Ahasverus. O femeie poate îngenunchea bărbatul întotdeauna. Nu ești de acord, domnule Madison?

— Te rog continuă, mă fascinează punctul tău de vedere.

— Ceea ce spun eu este evident. Când un bărbat cere mâna unei femei, el este cel care trebuie să îngenuncheze, așa cere tradiția.

— Este un semn de respect, atâta tot. Dar nu ne înclinăm și capul.

— Vă lăsăm să păstrați ceva din mândria voastră, îi zâmbi Tisha.

— Ce generoase sunteți! Este uluitor cum reușiți să vă

convingeți că-i faceți o favoare bărbatului măritându-vă cu el, când de fapt avantajele sunt numai de partea acestuia.

— Cum așa?

— În schimbul hranei, hainelor, unui adăpost, un bărbat își ia o femeie care să aibă grijă de casă, să spele, să calce, să gătească, să-i facă copii și are și o parteneră de pat. Iar o soție înseamnă și niște scutiri de impozite. Multe avantaje îți aduce căsătoria! exclamă el fericit.

— Ești un tip imposibil! exclamă Tisha.

— Tu ai început discuția, dacă nu-ți place să te arzi, du-te cât mai departe de foc!

— Bucuroasă! exclamă ea părăsind încăperea.

Capitolul 3

— Ce știi despre acest Roarke Madison? întrebă Tisha, cu ochii ațintiți asupra drumului. Bănuiesc că are o părere foarte bună despre el, alimentată probabil de atenția multor femei.

— Deci te interesează vecinul meu, o necăji Blanche. După felul intempestiv în care ai părăsit ieri încăperea începusem să mă îndoiesc.

— Nu mă interesează în felul în care-ți închipui tu, zise Tisha strângând cu putere volanul mașinii, imaginându-și că era gâtul lui Roarke. Este o mișcare inteligentă să afli cât mai multe despre inamicul tău.

— Ai o părere greșită despre Roarke. Nu este un afemeiat notoriu și niciun autoritar, așa cum îl vezi tu. Este o persoană foarte amabilă și delicată și un arhitect talentat. Sunt sigură că, așa cum arată și cu banii pe care cred că-i are, nu duce lipsă de femei. Dar n-am încercat să află prea multe despre el, nici el despre mine, ce-i drept.

— Atunci, cum explici afirmațiile lui dezgustătoare despre femei?

— Tu l-ai condus spre o astfel de explicație, draga mea. Dar nu pot nega că există o doză de adevăr în explicațiile fiecăruia dintre voi.

— El este ca toți bărbații, vede femeia numai acasă, în bucătărie, oftă ea luând-o spre autostradă.

— Nu trebuie să minimalizezi rolul femeii ca soție și mamă, Tisha, o povățui Blanche. Nu este nimic mai complex decât acest rol. Cunosc o mulțime de femei adevărate care-și găsesc împlinirea ca mame și soții.

— Nu pot crede că aud vorbele astea tocmai de la tine,

Blanche! exclamă Tisha uimită.

— De ce tocmai de la mine?

— Pentru că nu te-ai căsătorit niciodată, și ai avut o carieră de succes pe care ți-ai croit-o singură. Ești un. Exemplu de femeie cu vederi liberale.

— Știi de ce nu m-am căsătorit niciodată, Tisha?

— Poate pentru că n-ai simțit nevoia s-o faci!

— Ba, trebuie să admit ca de câteva ori m-am gândit foarte serios la problema asta și am fost tentată s-o fac! Dar am fost destul de inteligentă să înțeleg că cu sunt o ființă egoistă, care nu se poate adapta responsabilităților pe care le presupune existența unui soț, a unui cămin. Am realizat apoi că eram nu numai egoistă ci și lașă. Dar nu regret că n-am făcut-o și nici dacă mi s-ar mai ivi ocazia nu cred că m-aș căsători. Vezi tu, Tisha, este ceva care ține de individ, indiferent că este femeie sau bărbat.

— Ce vrei să spui?

— Sunt mulți aceia care vor să se dedice în exclusivitate carierei.

— Crezi că cu sunt una dintre ei?

— Ce înseamnă pictura pentru tine? o întreabă Blanche, cu blândețe. Este scopul vieții tale?

Oare așa era? Tisha nu știa dacă era îndreptățită să afirme că trăia prin pictură și pentru ea. Nu avea talentul mătușii sale și simțea asta. Iar fără talent nu se putea împlini așa cum făcuse aceasta.

— Pictura este doar un hobby pentru mine și de ce nu, un mijloc de a face bani.

— Este un hobby pentru persoane căsătorite, preciză Blanche.

— Ai început să vorbești ca tata, mătușă. Vrei să mă măriți cu orice preț.

— Numai cu un bărbat pe care să-l iubești.

— Dacă va exista vreodată un astfel de bărbat. Ar fi un lucru îngrozitor dacă toți bărbații pe care i-aș întâlni ar fi ca Roarke Madison.

— Eu nu l-aș elimina de pe lista celor interesanți. Sunt sigură că împotrivirea ta i-a stârnit interesul, și nici ție nu-ți displace, după cum văd.

Tisha se strâmbă dezgustată.

— Acest om mă face să scot la suprafață tot ce este mai rău în mine.

— Poate este doar autoapărare, pentru a nu cădea în plasa lui.

— Nu-mi doresc un bărbat care se consideră stăpânul meu, zise Tisha ridicând sfidător bărbia.

— Nici cu unul pe care l-ai călca zilnic în picioare n-ai putea fi fericită. Îți trebuie un bărbat care să te manipuleze, dar pentru asta îi trebuie o mână de fier, îmbrăcată într-o mănușă de catifea.

— Blanche, ești la fel de încăpățânată ca tata. Tu chiar vrei să mă vezi măritată cu el?

— Roarke este vecinul meu, n-aș vrea să existe animozități între voi, m-aș simți mai bine dacă și voi v-ați înțelege.

— Ai dreptate, mătușă, o să am grijă să nu-ți creez probleme cu el.

— Este și acesta un început, zise Blanche. Iar acum poți să mă lași aici, am ajuns.

După ce-și lăsă mătușa în colțul străzii, Tisha își continuă drumul spre atelierul de reparații recomandat de Roarke. Bineînțeles, zări numaidecât mașina albă, sport, a acestuia parcată în fața atelierului. Strânse din buze și intră.

— Ai sosit la timp, îi spuse el.

— Ce naiba faci aici? îl întrebă Tisha printre dinți, uitând complet de promisiunea pe care și-o făcuse, să-l ignore pe acest bărbat.

— Nu numai mașina ta a fost deteriorată. Și eu am un far spart. Mac, ți-o prezint pe domnișoara Caldwell, zise el adresându-se unui bărbat îmbrăcat în salopetă.

— Acum înțeleg de ce ai dat peste fată, zise bărbatul privind-o admirativ, dar trebuie să recunosc că ai un fel cam neobișnuit de a face cunoștință cu fetele.

Tisha roși de mânie, dar nu făcu niciun comentariu.

— Iată cheile mașinii, spuse ea, este Mustangul albastru de acolo.-

— Va fi gata peste două ore, spuse omul luând cheile, apoi se întoarce și-i spuse lui Roarke făcându-i un semn cu ochiul: știi să le alegi, asta e mai drăguță și mai tânără decât cea dinainte.

— Deja ți s-a dus vestea despre cuceririle pe care le faci la volan!

— Vrei să te înscrii pe lista femeilor cucerite astfel?

— Sunt fericită să pot spune că n-am avut dezonoarea de a păți așa ceva!

— Era mai bine să-i fi spus că nu ne-am înțeles? Dar ce contează ce gândește el?

Ba contează, își spuse Tisha pe care o nemulțumise privirea mecanicului, în care citise că acesta era convins că ea și Roarke făcuseră dragoste deja, sau cel puțin așa lăsase acesta să se creadă.

— Pozezi într-o femeie emancipată, dar ideile îți sunt cam învechite, o luă el în derâdere.

— Astfel nu pot fi acuzată de promiscuitate căci, spre deosebire de tine, nu sfârșesc în pat cu fiecare bărbat pe care-l

întâlnesc.

— Nici eu, murmură el.

— Zău? zise Tisha ridicând ostentativ dintr-o sprânceană.

— Uite, cu tine n-am ajuns în pat, zise el privind-o insistent, după care adăugă „încă“.

Tisha se întoarse furioasă și părăsi încăperea, dar Roarke o ajunse din urmă din doi pași.

— Unde te duci?

— Oriunde nu te pot vedea! îi răspunse ea.

— Iarăși te-am făcut să-ți pierzi răbdarea, îmi cer scuze.

— Nu le accept, declară Tisha încercând să-și elibereze brațul. Iar acum, te rog să-mi dai drumul.

— Îți promit că n-o să te mai supăr, Tisha!

— Numai faptul că te văd aici, în preajmă, mă irită! șuieră ea.

— Bine, oricum n-am de gând să mor ca să-ți dovedesc că-mi pare rău, îi spuse Roarke cu un zâmbet. Ce vei face până ți se repară mașina?

— În niciun caz nu voi petrece timpul cu tine! declară Tisha, refuzând să cedeze glasului lui convingător. O să fac niște schițe.

— Da, doar ești artistă ca și mătușa ta.

— Nu se poate spune despre mine că sunt artista, pe când Blanche...

— Iar eu credeam că mă aflu în compania unui artist consacrat, a cărui muncă începe să-și arate roadele. Ai temperament de artistă. Blanche este și ea o femeie independentă, altfel n-ar fi reușit de una singură. Dar în același timp ea are căldură, sensibilitate, pe când tu...

— Ei, asta este, conchise Tisha realizând prea târziu că dăduse frâu liber nervilor, lucru pe care-și promisese să-l evite. Îi era tot mai greu să se împotrivească acestui bărbat care voia cu tot

dinadinsul s-o facă să cedeze nervos.

— Unde vrei să faci schițele?

— O să iau un taxi sau un autobuz spre periferia orașului, îi spuse ea pe un ton ceva mai blând.

— Ie pot duce eu unde vrei, se oferi el.

— Dacă îți accept invitația mă vei lăsa să lucrez în liniște?

— O să mă mai gândesc la asta, zise Roarke.

Se suiră în mașina lui, iar Tisha căută să stea cât mai departe de el.

— Ce știi despre Hot Springs? o întrebă el. Întrerupând tăcerea.

— Am fost o singură dată acolo, zise Tisha indiferentă.

— Asta înseamnă că nu știi nimic, conchise el. Ai trăit toată viața în Little Rock? N-ai fost curioasă să vezi ce se află dincolo de gard?

— Exact. Iar dacă prin asta vrei să afli unde mi-am petrecut vacanțele, o să-ți spun că am fost cu tata în alte localități din sudul țării.

— Deci nu știi nimic despre Hot Springs, insistă Roarke.

— În afară de denumire și de faptul că are izvoare termale...

Curând, Roarke trase mașina într-o parcare, iar Tisha vru să coboare și să-i mulțumească pentru serviciul făcut dar nu mai apucă s-o facă, văzând că el coborâse din mașină și introdusese deja monedele pentru staționarea mașinii în aparat.

— Ar fi păcat dacă cu, ca cetățean vechi al acestui oraș, nu ți-aș prezenta câteva puncte de atracție.

— Cred că n-ai accepta un refuz din partea mea. Nu-mi plac lucrurile impuse, îi explică Tisha. Nu suport să văd ceea ce consideră altcineva că ar trebui văzut.

— Cui îi place să i se impună ceva? Uneori este singurul

mijloc de a stabili dacă ne place ceva cu adevărat. Dar am uitat că nu suporti să fii de acord cu mine în nicio privință. Uite, acestui loc indienii îi spuneau Valea Aburului. Aceste pământuri erau considerate sacre de către toate triburile. Își aduceau aici bolnavii și răniții să facă băi de aburi primăvara.

— În acest caz, îți propun să fumăm împreună pipa păcii, oftă Tisha.

— Și întrucât n-o avem aici, o strângere de mână ar fi de ajuns?

Atingerea lui îi produse o senzație plăcută, care dăinui și după ce el își retrase mâna.

— Ne-am putea plimba pentru început, se oferă Roarke. Astfel vom face trecerea spre o altă dispoziție, în care vom privi cu mai mult interes vestigiile trecutului.

Porniră alături, el cu pasul lui athletic, iar. Ea încercând să se potrivească ritmului impus de el.

— Ei, acum poți să-mi vorbești despre istoricul acestei localități, spuse Tisha pregătită să primească informații noi.

— Indienii știau despre aceste izvoare naturale și puterile lor curative, începu Roarke. Se pare că aceste informații l-au adus pe Ponce de Leon în căutarea fântânii tinereții veșnice, dar din nefericire el n-a înaintat prea mult pe uscat pentru a o găsi. De aceea, primul european care a găsit Valea Aburului a fost căutătorul de aur spaniol Hernando de Soto, adus aici de niște italieni. Se pare că individul ar fi sosit aici prin 1541. Dar La Salle a venit aici în 1682 și a revendicat aceste teritorii în numele Franței: Dacă cunoști bine istoria Americii, știi că teritoriul a fost atribuit Spaniei, apoi i-a revenit Franței prin Tratatul de la Madrid din 1801. Napoleon l-a vândut Statelor Unite. Președintele Jefferson, care a avut inițiativa acestei achiziții, a trimis mai întâi

doi specialiști care să evalueze puterea curativă a acestor izvoare.

— Ai spus că locul s-a numit Valea Aburului? Acum de ce nu mai există aburii?

— Pentru că din cele 47 de izvoare doar două au fost lăsate deschise pentru a fi exploatate. Celelalte au fost orientate spre un rezervor subteran și apoi conduse spre așa-numitele băi termale unde merge și Blanche. Orașul Hot Springs se află în mijlocul unui parc natural, iar izvoarele despre care-ți vorbesc sunt chiar sub picioarele noastre. Tisha privi spre munte la poalele căruia se aflau două ochiuri de apă din care se ridicau aburi, și rămase uimită de frumusețea locurilor. Temperatura apei ajunge aici la 148 grade Fahrenheit, adăugă Roarke.

— Cum se face că este atât de ridicată?

— Au circulat multe teorii în privința asta, dar niciuna n-a fost verificată până în prezent. Apele termale posedă mult radium, de fapt emanații de radium, și asta ar fi explicația temperaturii lor înalte.

— Este fascinant...

— Mă bucur că nu mai ești atât de încăpățânată și recunoști asta.

— Mi-ai putea spune și alte lucruri interesante despre această localitate?

— Aș putea scrie o carte despre istoria acestei localități. Aici a fost cartierul general al guvernului în timpul Războiului Civil. Ca să nu-ți mai spun că a fost stațiunea preferată de Al Capone. Vino, zise el întinzându-i brațul pe care ea-l acceptă fără șovăială, vreau să-ți mai arăt și alte locuri. O veveriță începu să sară în fața lor de parcă ar fi așteptat să primească de mâncare.

— Animalele din acest parc, îi spuse Roarke sunt foarte blânde și s-au obișnuit să fie hrănite de vizitatori.

— Data viitoare o să-mi amintesc să-i aduc ceva, promise Tisha privind în ochii mici ca două măgele ai veveriței.

— Cred că ai cam obosit, îi spuse el n-ai vrea să ne așezăm puțin? Intrară într-o grădină aflată deasupra nivelului orașului și ea urmări cu plăcere de la acea înălțime furnicarul de sub ochii ei.

— Mă întrebam dacă îți plac bărbații, se trezi el vorbind cu voce tare.

După felul în care se încruntă, el înțelese că nu va primi niciodată de la ea răspunsul dorit. Dar cred că este mai bine să aflu singur răspunsul, își răspunse el. Întinse apoi o mână și ridică bărbia feței pentru a o privi în ochi.

— Despre tine ce mi-ai putea spune? fu rândul Tishei să întrebe. Deocamdată nu știu decât că-ți plac foarte mult femeile.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

Tisha ridică din umeri de parcă ar fi vrut să spună că avea ea informațiile ei, dar nu putea dezvălui sursa.

— Mai bine să lăsăm asta, și să ne bucurăm de locul acesta minunat, este o liniște foarte plăcută.

— Ba poți chiar să pretinzi că-ți face plăcere și compania mea, insistă Roarke.

— Pot tolera fără probleme orice persoană, cu condiția ca atmosfera să fie foarte plăcută.

— Văd că ți-ai recăpătat limba cea ascuțită, Tisha, remarcă el. Dar continuă, ce crezi tu despre mine?

— Că ești un bărbat prea plin de sine care consideră că poate avea orice femeie. Iar de data asta mândria ta masculină este foarte afectată de faptul că eu nu ți-am căzut în brațe, așa cum au făcut altele. Și mai cred că ești foarte convins că într-o atmosferă propice, la un pahar de băutură, la lumina unor lumânări poți seduce orice femeie.

— Iar ție văd că nu-ți este teamă să ieși cu un astfel de bărbat. Deci ceea ce cred eu este destul de aproape de realitate.

— Sigur că nu-mi este teamă!

— Atunci, arată-mi că nu te temi de mine. Te invit la un restaurant vineri seara. Vin să te iau la opt, zise el.

— N-am de gând să-ți accept invitația.

— De ce, Tisha? După ce ai făcut apologia femeii, ca fiind superioară bărbatului în multe privințe, nu crezi că vei fi capabilă să stăvilești încercările mele de a te cuceri? Sau nu crezi nici tu în aceste nonsensuri pe care te-am lăsat să mi le expui?

— Sunt chiar convinsă de ele!

— Atunci, de ce nu vrei să ieșim undeva? Ți-e teamă de mine?

— Nici vorbă!

— Atunci, te iau la ora șapte, zise el, se ridică și plecă, iar Tisha' nu mai apucă să scoată o vorbă.

Capitolul 4

Timp de trei zile, Tisha încercă să găsească un motiv plauzibil de a anula întâlnirea cu Roarke. Întinse de peste douăzeci de ori mâna spre telefon pentru a-i explica de ce nu putea să se întâlnească cu el, dar tot de atâtea ori renunță, știind că el va găsi argumente pentru a-i demola scuzele. Blanche nu-i era de niciun ajutor fiind convinsă că fata acceptase întâlnirea cu vecinul ei din dorința de a face pace cu el. Roarke sosi chiar la ora șapte fix dar ea făcu tot posibilul să nu fie gata. După o întârziere de o jumătate de oră apăru în camera de zi, unde o aștepta el, îmbrăcată într-o rochie de seară care-i puna în valoare verdele ochilor. Îi luase foarte mult timp să-și ridice părul în vârful capului și să-și facă o coafură elegantă.

— Începusem să cred că mă lași să aștept degeaba, îi spuse el ridicându-se în picioare. Era îmbrăcat într-un costum de seară impecabil.

— Ce te-a făcut să crezi asta? îl întrebă ea pe un ton mios.

— Ar fi mai bine să plecăm căci deja suntem în întârziere.

— Nu voi veni târziu, Blanche, spuse ea aruncându-i o privire semnificativă mătușii.

— Vă doresc distracție plăcută. Apoi, după ce-i făcu Tishei cu ochiul, adăugă: amintește-ți că luminile de pe verandă se aprind după douăzeci de minute. Era o veche glumă de familie, iar Tisha roși.

— Nu va fi cazul în seara asta, mătușă! Ea știa prea bine că nu va sta să mai piardă vremea pe verandă cu Roarke atunci când acesta o va conduce acasă.

— Ce fel de glumă a fost asta? o întrebă el imediat ce se depărtară. Chiar crezi că-ți vei lua un foarte scurt rămas-bun de la

mine atunci când te voi conduce? Dar acum trebuie să ne grăbim, oricum masa este rezervată pentru ora opt, a trebuit să-mi iau o marjă de siguranță, știind ce mult vă place vouă femeilor să pierdeți timpul în fața oglinzii.

— Cred că ești mai obișnuit cu femeile care se dezbracă în fața ta, nu?

— Asta este legea lui Madison, draga mea, ceea ce se adaugă, trebuie să se și scoată.

— Bine, dar nici nu mi-ai spus unde mergem, zise Tisha. Mi-a fost greu să mă decid cu ce să mă îmbrac dacă nu știam unde merg. Sper că m-am îmbrăcat adecvat, singura mea problemă ar fi să mă împiedic din cauza tocurilor și să te fac de râs.

— La posibilitatea asta nu m-am gândit, dar dacă-ți vine cumva ideea să-mi verși băutura pe pantaloni, o să te iau de moțul pe care ți l-ai făcut în vârful capului.

Tisha remarcă tonul tăios pe care-i spusese el toate acestea. Era mai mult decât un avertisment pentru ca ea să stea liniștită tot restul serii. Roarke Madison era pregătit s-o înfrunte nu numai cu cuvinte ci și cu fapte, și nu avea nicio reținere pentru faptul că ea era femeie. De cum ajunseră în parcare restaurantului, Tisha coborî și o luă înaintea lui, fără a aștepta ca el să-i deschidă portiera mașinii.

— Văd că nu vrei să mă lași să mă port ca un bărbat civilizat. Fie, cum vrei tu.

Tocurile înalte ale sandalelor ca și fusta prea lungă o împiedicau să meargă repede, așa că el o ajunse din urmă imediat și intră înaintea ei pe ușa restaurantului, după care lăsă ușa să i se închidă chiar în față. Când reuși să intre, obrații Tishei erau roșii de mânie. Ea recepționează mesajul; Roarke o tratase așa cum ceruse ea. Nici nu-și ocupară bine locurile la masă că și apărură chelnerul,

iar Roarke comandă imediat un Martini sec pentru el, făcându-i semn chelnerului s-o întrebe pe ea ce dorește.

— Aș vrea un Daiquiri, spuse ea cam printre dinți.

Roarke continuă s-o ignore și începu să consulte meniul. Făcu și ea același lucru, sau, mai bine zis, încercă să facă, dar renunță imediat.

— Este o situație pe care nu o voi tolera, șuieră ea, înfruntând privirea lui Roarke. Ar fi mai bine să mă duci acasă pentru că nu suport un astfel de tratament. Începu să se foiască pe scaun vrând să se ridice.

— Stai jos, îi ordonă el pe un ton ce nu suferea împotrivire. Iar dacă nu stai de bunăvoie te voi așeza eu!

Cu înverșunare ea se așeză totuși, nu fără a observa zâmbetul de satisfacție care-i apăruse lui pe figură.

— Ești o ființă imposibilă, îi spuse ea printre dinți.

— Dacă nu văd să te porți ca o doamnă, nu văd de ce eu aș fi un gentleman, replică Roarke. Depinde de tine perpetuarea acestui război. Sfatul meu ar fi să încerci să te bucuri de această ieșire.

— Mi-ar fi imposibil să mă bucur de această seară alături de un bărbat ca tine, i-o întoarse ea.

— Dar plimbarea pe care am făcut-o prin Hot Springs ți-a plăcut tot atât de mult?

Între timp, sosiră și băuturile, fapt care-i dădu Tishei posibilitatea de a se gândi la cel mai bun răspuns.

— Nu pot nega că au fost și momente plăcute, admise ea. Ca ghid mi-ai furnizat informații noi și interesante, dar când ai încercat să-ți demonstrezi farmecele ai dat greș.

— Dacă așa ai simțit de ce ai mai ieșit cu mine în seara asta?

— N-am fost de acord, tu m-ai determinat să accept.

— Deci un bărbat obișnuit a putut face o femeie deșteaptă ca tine să iasă cu el? Tu m-ai făcut să înțeleg că bărbații sunt doar niște ființe puternice, musculoase, cu foarte puțin creier. Poate că ar trebui să-ți revizuiești puțin opiniile.

— N-am spus niciodată că bărbații nu au și ei șiretenia lor, admise ea.

— Văd că știi să-ți alegi vorbele exact pentru a transforma un compliment într-o insultă.

— Ce repede înțelegi lucrurile dacă te străduiești!

— Vrei să comandăm acum? Ar trebui să iei un shish-kebab, s-ar potrivi cu temperamentul tău.

— Iar tu? Biban? Pentru că are gura la fel de mare ca a ta?

— Nu, eu voi comanda shish-kebab, pentru că-mi place.

Cina fu un dezastru. Tisha comandă o friptură, dar carnea de vită care trebuia să fie succulentă nu avu niciun gust, iar ea simți că mesteca ceva asemănător unei tălpi de pantof. Abia aștepta să se termine cina, să se întoarcă acasă. Refuză desertul și cafeaua.

— Putem pleca? întrebă ea impacientată.

— Cred că da, spuse Roarke după ce termină de sorbit și ultima picătură de cafea.

Când Roarke se ridică de pe scaun Tisha se năpusti spre ieșire, dar brațul lui puternic o reținu, iar ea se conformă căci știa că nu avea sens să i se opună.

— Vezi ringul de acolo? Mi-ar plăcea să mai petrecem o oră-două dansând.

— Chiar dacă insist să mă duci acasă?

— Chiar dacă. Nu cred că ai vrea să mă privezi de plăcuta ta companie.

Ringul de dans în jurul căruia se aflau mese joase, luminate discret, era plin de cupluri. Tisha avu probleme căci nu-și putea

adapta vederea la întunericul încăperii, așa că fu nevoită să se lase condusă de el spre una dintre mese.

— Dansăm? întrebă Roarke după ce comandară băuturile. Căci pentru asta am venit. Deși am impresia că o să mă cam calci pe picioare, murmură el.

Tisha ar fi vrut să-l liniștească să nu-și facă astfel de probleme căci nu va avea intenția să fie atât de aproape de el. Dar Roarke o prinse în brațe cu putere și ea îi simți palma fierbinte când își așeză degetele reci ca gheața în mâna lui. Își așezase cealaltă mână pe umărul lui și se folosi de ea pentru a-l împinge, și îi evită privirea. Braț ul lui se strânse deodată în jurul mijlocului ei.

— Relaxează-te, Tisha, îi spuse el, pe un ton mai blând de data asta. O trase aproape de pieptul lui, dar nu aprecie corect momentul în care făcu această mișcare, pentru că muzica încetă brusc iar el se văzu nevoit să-i dea drumul.

După ce își reluară locurile pe scaune, el continuă s-o studieze. Tisha sorbi din paharul cu băutură, apoi îl puse la loc pe masă. Muzica reîncepu.

— Nu cred că vei mai dori să dansezi cu mine, spuse ea. N-ar fi bine să plecăm?

— Eu aș vrea să mai stăm.

— Ce să facem? Să ne uităm unul la altul?

Muzica reîncepu, lent de data asta, iar Roarke se ridică imediat, invitând-o la dans. O prinse atât de bine în brațe încât nu mai avea cum să facă nicio mișcare, iar ea se simți ca un fluture ținut într-un insectar. Simți nevoia să-și încleșteze pumnii și să-l lovească.

— Ce faci, Tisha, nu mai spui nimic? Ți-ai epuizat invectivele?

— Aș vrea să mă scutești de observațiile tale sarcastice!

Roarke o strânse și mai tare la pieptul lui, încât acum abia se

mai mișcau.

— Nu-mi place să dansez astfel, îi șopti ea pentru a nu fi auzită de perechile din jur.

— De ce nu?

— Din cauza educației primite, nu-mi plac îmbrățișările în public.

— Nu-ți face probleme, îi spuse el, nu ne urmărește nimeni.

— De fapt, nu-mi pasă!

— Te temi că te-aș putea săruta? Privirea lui se opri pe buzele ei.

— Nici vorbă, orice fata se așteaptă la sărutări. Nu știe însă unde și cum le va primi, fu răspunsul Tishei.

— În acest caz, va trebui să găsim răspunsuri la cele două întrebări, spuse Roarke, o sărută, apoi îi privi obrajii îmbujorați.

— Țasta a fost cel mai bun lucru pe care-l puteai face? îl întrebă ea luată prin surprindere.

— În cazul de față, da.

— N-am știut că discreția este una dintre virtuțile tale.

— Cred că nici nu ți-ai închipuit că aș avea vreo virtute, i-o întoarse el.

Melodia, se sfârși iar Tisha se eliberă din brațele lui. Se așeză bucuroasă pe scaunul ei, moment în care el se aplecă discret spre urechea ei și-i spuse:

— Parcă doreai să plecăm, te-ai răzgândit acum?

— Nu. Nici vorbă, zise ea sărind în picioare.

Aflați în mașină, niciunul nu mai scoase o vorbă. Tisha nu putea uita senzațiile pe care le trăise atunci când el o strânsese în brațe, sărutul lui.

— Acum, ce faci, mă pedepsești prin tăcere? Nu pot crede că ți-ai epuizat gama de insulte.

— Te rog să mă scutești de sarcasmul tău, am obosit și nu-mi doresc decât să ajung mai repede acasă.

— A fost o seară cam enervantă, fu el de acord.

— Marcată de momente de plictiseală, adăugă ea.

Roarke pufni în râs.

— Am crezut că pentru un moment ai lăsat jos garda.

— Să nu-ți închipui asta!

— Vrei să lupți până la ultima suflare?

— Numai că tu nu vei supraviețui până atunci.

— Știi cum se spune, că atunci când se confruntă două persoane, cea mai înțeleaptă cedează, chicoti el.

— Observ că încă te mai consideri irezistibil, dar am noutăți pentru tine, domnule Madison, genul acesta de bărbat îmi repugnă.

— Blanche mi-a spus că și tatăl tău este un bărbat puternic și independent.

Tisha se scutură ca de un fior neplăcut. Își aminti de anii în care trebuise să trăiască sub tirania tatălui său.

— Bărbatul cu care mă voi căsători trebuie să mă respecte și nu să mă vadă ca pe o citadelă care trebuie cucerită, nici să-mi dicteze ce trebuie să fac. Va trebui să mă iubească, să aibă încredere în mine.

— Așa a făcut tatăl tău cu mama ta?

Tisha nu-i răspunse. De fapt conflictele dintre părinții ei nu fuseseră născute din gelozie sau neîncredere, căci avuseseră o căsnicie solidă, iar iubirea lor fusese puternică.

— Nu, tata nu s-a îndoit niciodată de mama.

— Poate că a fost o femeie foarte docilă.

— Mama? Nu știi ce spui! Era la fel de încăpățânată ca tata. Se certau foarte mult, chiar și fără motiv, de dragul argumentelor. Dar era de ajuns ca în cea mai teribilă ceartă unul dintre ei să

pufnească în râs și cearta se termina. Au avut o căsnicie grozavă.

— La ce vârstă ți-ai pierdut mama?

— La paisprezece ani.

— Probabil tatăl tău a suportat foarte greu pierderea ființei iubite.

— Așa a fost. Mult timp n-a dormit noaptea și se tot plimba prin casă ca un somnambul, admise Tisha. Am fost foarte apropiați în primul an după moartea mamei, dar apoi, în ultimul timp mi-a fost tot mai greu să rezist alături de el.

— Fiica tatii a crescut mare și frumoasă, comentă Roarke. Ca unul care a gustat din fructul oprit, tatăl tău știe că un bărbat poate să profite ușor de o fată ca tine. Tocmai de asta nu mă miră că vrea să te mărite, să te ferească de tentații.

Acest compliment făcut indirect, o readuse din amintirile trecutului. Nu considera că este cazul să-și deschidă sufletul și să depeze amintiri în prezența acestui bărbat.

— Tata n-ar fi fost niciodată de acord să ies cu un bărbat ca tine, care se comportă ca un lup, declară ea întinzând mâna spre portiera mașinii.

Dar mișcarea lui fu mai rapidă, și el o apucă de încheietura mâinii cu multă dexteritate.

— Nu pleca atât de repede, Tisha! Niciun lup ca mine, care se respectă n-ar lăsa o fată atât de frumoasă să-i scape fără un sărut la despărțire.

Tisha simți că nu mai are aer și dădu glas indignării ei.

— Ar fi trebuit să știu că ești unul dintre acei bărbați dezgustători care vor ca fata să plătească pentru că a fost scoasă la un restaurant, îi spuse ea pe un ton ridicat.

— Așa este, confirmă el.

Cu mâna dreaptă el îi ridică bărbia și-i dădu un sărut

prelungit, amețitor, care ei îi confirmă bănuiala că el cunoscuse foarte multe femei. Când în sfârșit îi eliberă gura, Tisha respiră adânc.

— Acum pot pleca? întrebă ea nu fără oarecare dispreț în glas.

Fără un cuvânt, Roarke coborî, deschise portiera mașinii, iar ea se strecură cum putu mai repede.

Billy Gruff se afla în fața casei, dar ea trecu în viteză pe lângă el. Nu el o făcea să-i tremure picioarele ci bărbatul din mașină. În anii de când începuse să aibă întâlniri cu bărbații, Tisha fusese sărutată de nenumărate ori, dar niciodată cu asemenea pasiune. Iar ea, care se considerase prea cerebrală pentru a se lăsa pradă dorinței fizice, descoperi că simțurile o trădaseră de data asta.

Capitolul 5

Tisha trecu pensula în mâna cealaltă și-și îndoi degetele amorțite. Umerii i se lăsau tot mai tare, pe măsură ce privea pictura pe jumătate terminată. Avea o zi proastă, indiferent ce ar fi făcut, nimic nu-i ieșea.

— Ai probleme? o auzi pe Blanche.

— Da, îmi lipsește talentul, după cum se vede. Blanche lăsă și ea pensula, și ștergându-și mâna pe o cârpă se îndreptă spre nepoata ei, luă o țigară din pachet, o aprinse, apoi își așează o mână pe umărul feței.

— Ce se întâmplă cu tine?

Tisha ridică privirea spre ea.

— Buchetul ăsta este total greșit, arata că și cum aș fi lipit toate violetele pe o singură parte. Am făcut același lucru cu margaretele. Fata ridică dezamăgită din umeri. Nu pot face nimic bun astăzi. Sunt conștientă că greșesc dar nu pot corecta nimic.

— Este mai bine să vezi lucrurile bune pe care le faci, Tisha, pentru ca să le repeți. Dacă te uiți numai la greșeli, o să renunți curând la pictură.

— Blanche, ești o drăguță! Cum ai ajuns la aceste concluzii?

— Prin bun simț și experiență, spuse Blanche, îndepărtându-și o şuviță care-i căzuse pe frunte. Tot experiența îmi spune că ești mult prea încordată pentru a putea lucra astăzi. Uneori, tensiunea stimulează creativitatea, dar în cazul tău duce numai la frustrare.

— Și ce-ar trebui să fac?

— Hai să ne luăm liber după amiază, oricum nu mai avem lumină bună.

Tisha se uită spre fereastră. Văzu câțiva nori cenușii care întunecau soarele după amiezii. Vârfurile pinilor se aplecau cu

grație în bătaia vântului, dar norii nu păreau amenințători. Oricum, lumina bună pentru pictat se dusesse așa cum spusese Blanche, care începuse să-și curețe pensulele.

Tisha oftă. Tot ce făcuse în cursul zilei nu fusese bun de nimic. Și toate astea numai din cauza acelei figuri care-i dansa și acum în fața ochilor, acea figură cu ochii negri catifelati și părul blond cenușiu. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi ieșit cu el cu o seară înainte! Era mai bine dacă se considera prea lașă și refuza provocarea lui, decât să constate că el avea capacitatea de a o stăpâni senzual.

— Tisha, mă auzi?

— Scuză-mă, Blanche, visam cu ochii deschiși. Ce spuneai?

— Te-am întrebat dacă ai fost vreodată la Craterul Diamantelor, repeta mătușa încruntându-se. Mă gândeam că poate mergem după amiază.

— Nil, mătușă, n-am fost niciodată. Dar de ce vrei să mergem tocmai acolo?

— Aș vrea să fac niște schițe.

— Te voi însoți, poate doar așa să mai uit de Roarke Madison, spuse Tisha doar pentru sine.

— Fiecare are câte o zi proastă, dar nu trebuie să te lași copleșită, spuse mătușa ei.

Blanche, care îl plăcea pe Roarke, nu putea, să înțeleagă cum nepoata ei nu se simțea fericită, după o seară în compania lui. Iar Tisha nu știa cum să-și exprime recunoștința că mătușa ei era atât de discretă și nu puneă întrebări despre întâlnirea cu Roarke, căci i-ar fi dispăcut să-i ofere amănunte.

— Cred că n-o să mă mai schimb cu lucruri mai bune, zise Blanche, pentru că ar putea fi nevoie să sap puțin.

Tisha îmbracă o pereche de jeanși și un tricou oliv, iar la gât

își puse o eșarfă galbenă.

Blanche o luă pe un dram care șerpuia printre pini, unde soarele răzbătea cu greu ici și colo, iar liniștea era atât de profundă încât Tisha abia putea să-și închipuie că ceea ce vedea era real și că erau singurele ființe omenеști. Pe distanță de câteva mile. De aceea ea fu foarte surprinsă să constate că parcare la care ajunseră într-un târziu era plină de mașini. După ce plătită taxa de intrare în Parcul Național, cele două, înarmate cu lopeți și unelte de pictură, o luară pe urmele celorlalți care, dotați cu sape, greble, site, scurtau pământul după diamante. Dealul era presărat cu oameni care veniseră cu toată familia să scotocească după diamante.

Cu milioane de ani în urmă în acest loc fuseseră niște erupții vulcanice puternice iar zona se acoperise de apă. Presiunea exercitată de răcirea subită a rocilor transformase particulele de carbon în diamante prețioase și cristale. Coșul vulcanic, pântecul în care diamantele se găseau în stare naturală, se afla chiar sub picioarele lor. Descoperirea acestor diamante începând din 1900, declanșase o adevărată isterie, care o egalase pe cea a aurului. Această descoperire fusese însă însoțită de manifestări misterioase și sângeroase, de crime.

Se așezară pe trunchiul unui copac, pe care și alții îl folosiseră în același scop, cu caietele de schițe pe genunchi. Dar Tisha era prea prinsă de acea atmosferă pentru a putea să stea liniștită. De aceea se îndreptă spre un bărbat de vârstă a doua, care săpase o groapă de unde scotea pământul și-l examina bulgăre cu bulgăre înainte de a-i da drumul alături.

— Ați găsit ceva până acum? îl întrebă Tisha.

Bărbatul ridică o pereche de ochi albaștri spre ea, apoi îi spuse cu năduf că n-a găsit chiar nimic.

— Se spune că dacă găsești un diamant nu-l poți confunda cu altceva. Mi-ar fi mult mai ușor, trebuie să recunosc dacă aș ști ce caut, dar aceste diamante nu sunt toate albe, au diferite culori, galben, maro, roz, am văzut și unele negre, chiar.

— Deci este o chestiune de noroc, ăsta să înțeleg?

— Mă uit la cei din jur care scormonesc pământul ca și mine și realizez că într-adevăr norocul joacă un mare rol. Nu există zi în care să nu se găsească un diamant.

— Vă doresc să fiți dumneavoastră astăzi norocosul!

Tisha privi atentă în jur căci începuse să creadă că nu era chiar imposibil să găsească și ea unul. Febra diamantelor era contagioasă. Se rezemă cu spatele de trunchiul unui copac și scoțând caietul de schițe începu să contureze figura acelui bărbat. Deodată simți că pe măsură ce schița prindea contur, devenea un portret excelent.

— E grozav, Tisha! exclamă Blanche care apăruse ca din senin. Ai prins extraordinar de bine expresia figurii lui Roarke.

Uluită, Tisha rămase cu creionul în aer, căci de pe hârtie o privea într-adevăr Roarke Madison. Până și zâmbetul lui arogant fusese perfect immortalizat. Blanche nu observă reacția ei consternată și continuă să laude desenul.

— Ai surprins perfect chipul, bărbia bine conturată, se vede că este un tip dur!

— Este prea arogant răbufni Tisha.

Blanche o privi intrigată.

— Dar face sângele să-ți fiarbă în vine, nu?

— Nu! răcni Tisha, dar apoi își dădu seama că nu trebuia să fie atât de pătimasă. Roși, apoi îi spuse: ba da, dar este ceva care nu merge.

— Reacția a două trupuri este ceva ciudat, zise Blanche

ridicând din umeri.

— Roarke Madison este tot ce-mi displace la un bărbat: arogant, autoritar, pisălog, zise Tisha nervoasă, dar mă face să mă simt mai femeie decât orice alt bărbat cu care m-am întâlnit.

Blanche nu scoase o vorbă, privind figura nepoatei ei îmbujorată de emoția destăinuirii.

— Vrei să spui că te atrage sexual?

— Este ceva mai greu de explicat, zise Tisha foindu-se; nu-mi place, nu-l respect. Nu pot fi de acord cu felul în care vede el femeia; pentru el este doar un obiect, n-o poate trata ca pe o ființă, ci ca pe o jucărie la care renunță când nu-l mai interesează. Este genul de bărbat care-ți face capul mare până lași garda jos, apoi nu mai are niciun fel de scrupule.

— N-ai avut timp să-l cunoști, Tisha. Nu l-ai judecat greșit? Nu vreau să spun că nu ai dreptate în privința lui, dar cred că felul în care v-ați cunoscut te-a făcut să ajungi la o concluzie greșită. Nu este bine că te atrage fizic mai mult decât orice alt bărbat? Aș vrea să-ți pot da un sfat, însă nu știu care ar fi cel mai bun. Tu trebuie să afli singură ce este bine pentru tine.

— Nu-mi place acest bărbat.

— Și atunci cum se explică atracția sexuală pe care o exercită asupra ta? Ei, ce zici, pornim spre casă? Ne-am putea opri undeva pe drum să mâncăm, de altfel se pare că tot vom avea parte de câțiva stropi de ploaie în seara asta.

— Putem pregăti ceva ușor acasă, mătușă nu are rost să mâncăm la restaurant.

— Am decis că este o după-amiază pe care o vom petrece în afara casei, Tisha!

La vremea când ieșiră din restaurant ploua cu găleata, iar Blanche acceptă oferta Țishei de a conduce ea spre casă. Soarele

nu apusese, dar norii grei făceau cerul întunecat ca noaptea. Ștergătoarele mașinii abia mai făceau față stropilor grei care nu mai conteneau. De aceea, Tisha fu fericită când o luară pe drumul care ducea acasă la Blanche.

— Crezi că ne-am putea opri pe drum la oficiul poștal să-mi ridic corespondența? întrebă Blanche.

— Nu văd de ce n-am face-o. O să trag mașina foarte aproape de cutie, încât vei întinde doar mâna pentru a-ți lua scrisorile.

— Adevărul este că așteptam niște scrisori importante, se confesă Blanche.

Blanche lăasă jos geamul mașinii și cu o mișcare iute își luă scrisorile din cutie, apoi ridică geamul la fel de repede pentru a nu risca să se ude prea tare.

— Gata! exclamă ea fericită. Acum, să mergem acasă, să ne schimbăm și să ne încălzim!

— Vreau să-mi schimb repede bluza ca să nu răcesc, zise Blanche imediat ce intrară în casă. Vrei să pregătești tu o cafea? Este incredibil cât de udă sunt. N-am lăsat decât câteva secunde geamul mașinii în jos.

Peste un sfert de oră Tisha se cuibărise într-un fotoliu, acoperită cu un pled, și cu o ceașcă de cafea în mână asculta zgomotul făcut de ploaie pe acoperiș. Blanche, care se schimbase într-un capot de casă, își citea corespondența.

— Ca să vezi! zise ea brusc.

Tisha o privi uimită.

— S-a întâmplat ceva, mătușă?

— Poștașul a încurcat corespondența mea cu a lui Roarke.

— Poți să-i dai scrisorile mâine, nu este nicio problemă.

Blanche își mușcă buzele.

— Da, fără îndoială, însă acum două zile mi-a vorbit despre

niște planuri noi pe care trebuia să le termine luni, dar n-a putut s-o facă din lipsa unor informații despre un produs nou. Aștepta să-i vină prin poștă. Iar poștașul le-a pus în cutia mea!

— Nu e vina ta, este problema lui!

— Da, dar eu știu că are nevoie de ele pentru a-și termina proiectul. Trebuie să i le duc!

— Dar este o prostie să ieși pe vremea asta! Și mai spuneai că nu-ți place să conduci pe ploaie și întuneric!

— Știu ce simți pentru el, Tisha, dar este vecinul și prietenul meu și el mi le-ar aduce pe o astfel de vreme, indiferent ce crezi tu!

— Dacă nu te pot convinge să stai liniștită acasă pe ploaia asta, o să i le duc eu, ce să fac? zise Tisha după câteva momente de gândire.

— Știu ce gândești despre el, Tisha, dar este vecinul și prietenul meu. Trebuie să-l ajut.

— Bine, mătușă, mă duc eu, m-am mai oferit o dată.

— Nu te deranjează să faci asta pentru mine?

— Nu, Blanche. Te rog dă-mi o pelerină și umbrela.

— O să merg și eu cu tine, Tisha.

— Dar nu este nevoie, mătușă. Stai acasă și păstrează-mi cafeaua caldă.

— Ești sigură că nu te deranjează să te duci acum la el? Aș vrea să-ți spun că Roarke are o casă, foarte interesantă, ai putea zăbovi câteva minute s-o vezi. Oricum, te rog să conduci cu atenție.

Tisha își spuse că această casă ar fi trebuit să fie chiar fantastică pentru ca s-o facă să zăbovească, fie chiar și pentru câteva momente, căci nu dorea să fie singură cu el. Până când nu-și va putea controla sentimentele va fi bine să-l vadă cât mai puțin. Porni spre casa lui conform indicațiilor lui Blanche și din cauza

perdelei de ploaie nici nu realiză că aceasta se afla la oarecare distanță de șosea. Torentele de apă cădeau pe capota mașinii și Tisha se cam sperie fiind aproape să piardă controlul asupra volanului în fața nu vedea nimic. Dar, la un moment dat, de undeva se zări o lumină și-și spuse că trebuia să fie casa lui Roarke.

Opri motorul, luă pachetul cu corespondență sub braț, se chină să deschidă umbrela și sună la ușa lui. Începuse și un vânt destul de puternic, așa că strânse mai bine la piept fulgarinul împrumutat de Blanche. Sună îndelung căci datorită zgomotului făcut de vânt nu realiza dacă soneria funcționa. Vântul începu să-i bată ploaia la nivelul picioarelor, așa că apucă impacientată de mânerul ușii, vrând să deschidă. Ușa se deschise imediat și în prag apăru Roarke, îmbrăcat într-un pulover crem.

— Tisha? El simulă o surpriză perfectă. N-aș fi crezut că mi-ai simțit lipsa într-atât încât să vii pe o vreme ca asta!

Roarke îi luă umbrela, o închise și o sprijini de perete, lăsând picăturile de ploaie să se scurgă de pe ea.

— Nu pe tine am venit să te văd, ci să-ți aduc corespondența care din greșeală a fost pusă în cutia Blanchei. Ea m-a rugat să ți-o aduc.

Roarke închise ușa.

Tisha ar fi vrut să-i dea pachetul din ușă și să fugă.

— Da, aveam foarte mare nevoie de scrisorile astea, iar draga de Blanche și-a amintit asta, este o femeie extraordinară. El luă pachetul cu scrisori, îi aruncă o privire și-l puse pe o măsuță. Te rog să intri, tocmai am făcut cacao, vreau să-ți ofer o ceașcă. Insist să intri, Tisha, de altfel nici n-ar fi normal să-mi refuzi ospitalitatea.

— Eu... începu ea, apoi încetă protestul căci nu avea argumentele necesare. Am venit să-ți aduc scrisorile și acum aș vrea să plec, dacă nu te superi.

— Aș vrea să intri și să-ți usuci hainele puțin, cred că mătușă ta o să se poată lipsi de tine câteva minute.

— Nu, mulțumesc, o să mă ud din nou la plecare.

— Dar o ceașcă de cacao fierbinte va trebui să bei. Nu-mi poți refuza ospitalitatea. Una singura, insistă el cu un gest din cap. Te rog să te așezi chiar lângă focul din șemineu, să te usuci un pic. Roarke se duse la bucătărie, iar Tisha, rămasă singură, se, uită curioasă în jur la casa aceea minunată despre care-i vorbise Blanche. Se așază pe o canapea albastru închis, cu privirile ațintite asupra flăcărilor din șemineul cu grătar din fier forjat. În fața acestuia se aflau două fotolii mari cu măsuțe pentru cafea, luminate de flăcările aruncate de șemineu și de niște lumânări discret așezate. Era o casă plină de bun gust și eleganță.

— Te felicit pentru felul în care ți-ai decorat casă, spuse ea când Roarke reveni în încăpere.

— Mulțumesc, Tisha, simte-te ca acasă, iar dacă dorești poți întoarce fotoliul către foc, să te încălzești puțin și să-ți usuci hainele.

— Mă simt foarte bine așa cum sunt, îl asigură ea nervoasă, așezându-se într-un scaun. După ce se așază ea-și scoase fulgarinul și-l puse pe genunchi.

— Te rog să-mi dai fulgarinul să-l pun în cuier, Tisha, se oferi Roarke după ce aduse ceștile cu cacao fierbinte.

Tisha renunță la ideea de a-și ține fulgarinul pe genunchi, dar n-o făcu din toată inima. Era umed, deși nu mai curgea apă de pe el și era perfect conștientă că trebuia să-l pună la uscat. Îl urmări pe Roarke, dispărând cu fulgarinul ei umed spre holul de la intrare. În câteva secunde, el se întoarse. Umplu încăperea cu prezența lui plină de-vitalitate. Se așază pe canapea, iar Tisha luă ceașca de cacao în mână privind în frișca pusă deasupra de parcă ar fi găsit

acolo răspunsuri la marile probleme ale omenirii. Evita să-l privească.

Tăcerea deveni stânjenitoare. Tisha trase aer nervoasă, știind că trebuia să depășească momentul și să vorbească, indiferent despre ce.

— Blanche mi-a spus că ai o casă superbă, dar ceea ce văd depășește orice așteptare.

— Dar tu la ce te-ai fi așteptat, Tisha?

Ea îl privi, încercând să ghicească ce se ascundea sub ochii aceia căprui. Roarke voia. Să pară relaxat, cu toate că el simți o oarecare tensiune în glasul lui.

— Mă așteptam la ceva mai spectaculos, mărturisesc că la asta mă gândeam, poate la o sofa imensă care să se transforme în pat, la niște lumini discrete, iar muzica să invadeze toate încăperile.

— Poate la ceva mai ostentativ, poate.

— Nu știu, ridică ea din umeri. Dacă mi-aș li pus problema asta dinainte m-aș fi gândit la ceva potrivit pentru...

— Pentru o scenă de seducție perfectă, nu?

— Ceva în genul acesta, consimți ea, deși ceea ce văd mi se pare foarte rafinat, deși poate să servească foarte bine acelorași scopuri.

Roarke nu mai zise nimic ci se concentra asupra mâinii cu care fata ducea ceașca la gură. Ea simți din atitudinea lui că acesta primise în plin lovitura vorbelor ei, de fapt, a insultelor ei. Încercă să bea cacaoa cât mai repede pentru ca să poată pleca, dar se arse, lucru care nu-i scăpă neobservat bărbatului.

— Vino să-ți arăt și restul casei, îi spuse el luându-i mâna, lucru care feței îi displăcu.

— Cred că ar fi mai bine să lăsăm pe altă dată, refuză ea.

— Nu, zise Roarke, momentul cel mai indicat este acum, vreau să ai o imagine completă asupra casei.

Tisha se resemnă și trase aer în piept.

— Foarte bine, să începem atunci.

— Te rog să pornești înaintea mea pe acest hol, îi arătă el.

Tisha se conformă și porni în fața lui cu umerii lăsați. După câțiva pași, din hol se deschideau două uși. Toarke o deschise pe cea din dreapta, o baie realizată în tonuri de albastru și verde. Apoi, el se îndreptă spre cealaltă ușă pe care o deschise invitând-o să intre.

— Acesta a fost proiectat ca dormitor pentru oaspeți, dar l-am transformat în birou și cameră de lucru în care-mi țin toate planșele.

Apoi Roarke o conduse în dormitorul lui. Tishei îi plăcu imediat că podeaua era acoperită cu un covor albastru, gros iar patul mare, de mijloc, domina încăperea, dându-i o liniște aparte. Patul acela mare era acoperit cu o cuvertură aurie. Mobilierului era din nuc masiv. Scaune mari îmbrăcate în piele se aflau de o parte și de alta a patului acela mare, draperiile erau în nuanțe de orange. Roarke nu mai așteptă comentariile ei ci o conduse spre o altă ușă aflată la capătul holului. De data asta el nu-i mai oferă nicio explicație, ci aprinse doar lumina, făcându-i loc să intre. După ce făcu doi pași ea realiză care era motivul, acesta era dormitorul lui.

— Este o încăpere foarte elegantă, frumos decorată, zise ea și se întoarse să iasă cât mai repede de acolo.

Tisha nu se liniști decât când ajunse în siguranța camerei de zi. Îi aruncă o privire lui Roarke și-i observă același zâmbet cinic.

— Acum, va trebui să plec totuși, zise ea.

— N-ai văzut bucătăria, toate femeile sunt interesate de acest

loc al casei, îi aminti el cu un surâs.

— Bine, arată-mi-o, se învoi ea vrând să plece cât mai repede. Bucătăria, spațioasă era realizată în aceleași nuanțe de albastru, cu excepția faianței care avea flori galbene. Tisha nu se lăsă impresionată deși și-ar fi dorit o asemenea bucătărie. Se răsuci pe călcâie și deschise ușa pentru a face foarte clară dorința ei de a pleca.

— După cum ți-am mai spus ai o casă foarte frumoasă.

— Mă bucur dacă ți-a plăcut, zise el, cam fără entuziasm. Roarke se îndreptă spre cuierul din hol în care îi agățase fulgarinul.

Te rog să-i mulțumești Blanchei pentru gestul ei, aveam mare nevoie de aceste scrisori.

— Așa voi face, îl asigură Tisha, îmbrăcând fulgarinul, apoi luând umbrela din cuier. Iar eu îți mulțumesc pentru că mi-ai arătat casa.

Roarke o luă înainte și-i deschise ușa de parcă ar fi vrut să scape mai repede de ea.

— A fost plăcerea mea, Tisha.

Ea se grăbi spre ușă, dornică să se vadă odată scăpată din acest loc.

Capitolul 6

Tisha se îndreptă spre mașina ei, cu toate că ploua mai tare ca la sosire. Furtuna se intensificase și udă cum era, Tisha se udă până la piele, în pofida fulgarinului și a umbrelei. Introduse cheia în contact și răsucind-o constată că motorul nu prindea viață. Își așează disperată fruntea pe volanul mașinii; i se descărcase bateria pentru că lăsase lăsase farurile aprinse. Asta însemna că va trebui să se ducă înapoi la Roarke și să-i ceară ajutorul, ceea ce o deranja. Deschise umbrela și porni repede spre casa lui Roarke dar nu mai sună căci ușa se deschise imediat.

— Am lăsat farurile aprinse și mi-a murit bateria, îl anunță ea. Mă poți ajuta cumva?

Roarke o privi un moment.

— O să scot mașina mea din garaj. Nu mai încerca să-ți pornești mașina, te conduc eu iar mâine o să aduc mașina ta, pe la prânz.

Tisha ar fi vrut să adauge ceva dar își spuse că era mai bine să renunțe.

— Mi s-au udat pantofii. Cred că o să te aștept la ușa garajului, îi spuse ea. Ajunse în locul respectiv tocmai când el începuse să ridice ușile din interior. După ce se așează în dreapta lui însă, simți nevoia să-l tachineze.

— Sper că n-ai de gând să faci comentarii despre femeile șofer...

— De ce aș face-o, Tisha? Doar n-ai lăsat farurile aprinse intenționat. A fost o greșeală...

— Una destul de prostească, admise ea.

— Toți facem greșeli, Tisha, suntem oameni. La naiba! exclamă el.

Tisha, nu înțelese la început cui îi era adresată imprecăția dar apoi, privindu-l uimită înțelese de ce pusese el o frână atât de puternică. Printre șiroaiele de ploaie văzu care era motivul supărării lui. Un pin destul de mare căzuse de-a curmezișul drumului, antrenând în căderea lui alți doi copaci mai mici, făcând imposibilă trecerea unei mașini.

— O să-i poți mișca?

— Fii serioasă! Arăt eu a Superman? pufni el.

— Poate împreună vom reuși, sugeră ea disperată, încercând să găsească mânerul portierei.

— Stai liniștită! strigă Roarke, pornind în marșarier, apoi întoarse mașina.

— Ce facem, Roarke?

— Nimic, am adus mașina mai aproape de casă, n-ai încotro, va trebui să-ți petreci noaptea aici. Drumul este blocat, nu avem ce face.

— Niciodată! exclamă ea.

— Drumul este blocat, Tisha, nu văd altă soluție.

— Ba da, eu am o soluție! exclamă ea...

— Ce idee nemaipomenită mai ai acum, Tisha? întrebă el și oprind motorul se întoarse spre ea.

— O să plec pe jos! decise ea și reuși să deschidă portiera, să coboare, apoi să fugă spre garaj.

— Tisha! auzi pași care se grăbeau în urma ei. Tisha, oprește-te!

— Vreau să ajung acasă! strigă ea.

Dar vântul îi zbură, umbrela din mâini și întorcându-se s-o prindă, se trezi în brațele lui Roarke.

Realiză că nu mai era cazul să încerce să i se împotrivească.

— Nu te las să pleci atașă! Fii rezonabilă!

— Nici vorbă! Nu voi sta singură cu tine în această casă!

— La naiba, Tisha! strigă el. N-am doborât intenționat copacii ăia! Ploaia le curgea șiroaie pe obraji. Te comporti de parcă aș fi premeditat asta!

— Casa lui Blanche nu este prea departe, pot ajunge pe jos, am făcut trasee și mai lungi pe ploaie, insistă ea.

— Există pericolul să cadă vreun copac peste tine sau să fii lovită de trăsnet!

— Orice ar fi mai bine decât... o, te urăsc, Roarke!

Cu o mișcare rapidă el o trase la pieptul său. Tisha încercă să se ferească și-și strânse mâinile la piept.

— Prostuțo, sunt eu mai periculos decât furtuna asta?

— Roarke, dă-mi drumul! îl somă ea, cam fără convingere. Tisha nu mai făcea diferență între tunetele care nu conteneau și bătăile inimii ei. Se lăsă strânsă la pieptul lui. Ea îi șopti numele și privi în ochii lui. Roarke îi îndepărtă o șuviță care-i căzuse în ochi scăpând din eșarfa pe care ea și-o pusese pe cap, iar mâinile lui îi ridicară încet bărbia pentru ca apoi el să-i caute buzele. Ploaia părea să sporească mirosul de mosc al after shave-ului lui, iar ea simți nevoia să-l tragă mai aproape, să-l mângâie.

— Roarke, murmură ea. Dar acest semn de supunere al ei fu respins cu o brutalitate care o surprinse. Ploaia continua să se rostogolească pe buzele ei întredeschise. Tisha nu putea să creadă că privirea lui putea fi atât de rece, că el o respingea. Deci pentru el sărutul fusese doar o pedeapsă pentru insultele aduse de ea.

— Nu-mi spui domnule Madison? Ai îndrăznit să-mi spui Roarke? Sper că nu mai vrei să pleci? o întrebă el.

— După... după ce s-a întâmplat, te aștepti să mai rămân?

— Nu aștept nimic, rămâi pur și simplu!

— Nici să nu-ți treacă prin minte, spuse ea eliberându-și

mâna.

— Tisha, ești udă, intră în casă înainte să faci vreo pneumonie.

De data asta ea i se împotrivi ca o pisică sălbatică, în final, el îi eliberă mâna dar o prinse de mijloc și ridicând-o, o duse în casă.

— Ești un nemernic! ripostă ea.

— Păstrează-ți insultele pentru alte ocazii, îi spuse el, cu răceală în glas. Scoate-ți haina și du-te în bucătărie!

Fiindu-i imposibil să se mai împotrivească, Tisha intră în bucătărie, se opri în fața mesei, cu degetele încleștate de spătarul unui scaun, urmărindu-l cum scoate dintr-un dulap o sticlă și două pahare. Apoi, când el îi întinse un pahar, ea lovi mâna care ținea paharul și conținutul acestuia, se împrăstie pe podea.

— Ar trebui să te trag de urechi, Tisha.

— Pe toate femeile le tratezi cu atâta brutalitate?

— Ai vrea să afli?

— Dacă te apropii de mine, o să-ți scot ochii! îl amenință ea.

— Fii liniștită, nu mă interesează decât să te scot din hainele astea ude! Oricum, să nu încerci să părăsești casa! Acum, vino cu mine.

— Unde?

— În dormitorul meu, acolo îmi țin hainele.

— Unde să merg?

— La dulapul din dormitor.

— Nici vorbă.

— Vrei să te ridic în brațe și să te duc acolo?

— Vreau să mă lași în pace, să nu-mi mai spui ce am de făcut! strigă ea.

— Nu te mai comporta ca o femeiușcă înfuriată și acceptă faptul că va trebui să stai aici peste noapte, indiferent dacă-ți

convine sau nu!

Tisha se trezi luată prin surprindere când el întinse mâna și o trase din spatele scaunului după care se refugiase. O luă pe sus și o duse în dormitorul său.

— Te rog să-mi dai drumul! Nu sunt obișnuită să mi se spună ceam de făcut. Pot să-mi port și singură de grijă.

— Dacă vrei să fii luată în serios dă-mi dovadă de maturitate și poate te voi privi cu alți ochi. Baia este acolo, ușa din spatele tău, îi spuse el pe când își scotea puloverul și cămașa. Un duș fierbinte îți va face mult bine.

— Iar tu ce vei face? îl întrebă ea.

— Același lucru, în baia de serviciu, însă. O să găsești prosoape curate în dulap. Cască pentru păr nu am, dar nu văd la ce ți-ar mai folosi, ai deja părul ud. Să te îmbraci cu asta, zise el întinzându-i o pijama de mătase, ce-i drept mult prea mare pentru ea.

— Este pijamaua ta, tu trebuie s-o porți.

— Nu vreau să te șochiez, roșcata, dar îmi place să dorm gol. Acum, la duș cu tine!

— Nu vreau să fac duș, nu vreau hainele tale, nu vreau să dorm în patul tău.

Roarke se opri, o privi o clipă și-i spuse:

— Uite ce este, Tisha. Hai să lămurim un lucru. Dacă nu vrei să faci singură duș o să ți-l fac eu, iar dacă nu vrei să umbli prin casă în prosopul de baie, o să te îmbraci în pijamaua asta. Iar după aceea te vei culca în patul meu. Fără alte discuții.

— Sper c-o să faci pneumonie și o să mori! strigă ea văzând că Roarke își luase din dulap câteva pături și perne. Unde te duci? îl întrebă ea apoi.

— Întrucât voi dormi pe o canapea, o să am nevoie de pături

și perne. Sau vrei să dorm cu tine în pat?

— Ești dezgustător!

— Oare?

— Ești o ființă abjectă și arogantă, adăugă ea.

— Asta este tot? Fă dușul ca să nu răcești!

Cu pijamaua în mână Tisha intră în baie și blocă ușa. Lăsa apa fierbinte să-i biciuiască trupul pentru a se elibera de acea încordare provocată de sărutul lui. Când în cele din urmă păși afară din cadă și se șterse, îi fu din nou rușine că răspunsese cu pasiune la sărutul lui înfocat. Dacă i-ar fi spus cineva că ar putea dori un bărbat pe care nu-l plăcea l-ar fi făcut mincinos. Își strânse părul într-un prosop și îmbracă jacheta de la pijamaua lui Roarke, în care arăta ca un clown. Realiză că era inutil să mai îmbrace și pantalonii pentru că jacheta pijamalei îi trecea de genunchi. Pe când, așezată în pat, își scosese prosopul de pe cap și-și ștergea părul, auzi o bătaie în ușă și vocea lui Roarke:

— Ești îmbrăcată?

— Ce dorești?

Ușa se deschise și Roarke îi întinse o ceașcă de cacao.

— Bea asta, o să te ajute să te relaxezi. Am sunat-o pe Blanche să-i spun că vei merge dimineață acasă, după ce va sosi echipa de intervenție să elibereze drumul.

— Mulțumesc pentru grijă. Iar acum aș vrea un pieptene pentru ca să-mi pot descurca părul.

— Probabil este unul nefolosit în dulapul de baie. Dar... unde sunt pantalonii de la pijama?

Tisha se întoarse și-l privi, surprinsă de tonul pe care i se adresase.

— Erau prea mari, nu aveam cum să-i port, îi explică ea.

— Îmbracă-i, oricum ar fi, insistă Roarke pe un ton categoric.

Ce naiba vrei să faci? Să pozezi pentru vreo revistă sexy?

— Ultimul lucru pe care-l doresc este să-ți atrag atenția asupra mea, mărturisi ea printre lacrimi. Cu aceste cuvinte, Tisha se îndreptă spre baie și trânti ușa cu putere, după ce înșfăcă în trecere pantalonii de la pijama.

După ce-i îmbrăcă deschise ușa brusc.

— Acum înțelegi ce-ți spuneam, cum pot să-i port astfel? Parcă ar fi ai lui Bran!

Tisha încercă să facă câțiva pași dar pantalonii îi căzură la pământ. Reuși să-i prindă și porni astfel îmbrăcată, dar materialul i se încurcă între picioare și fu foarte aproape de a-și pierde echilibrul.

Întinse mâinile în față, și dădu peste pieptul puternic al lui Roarke. Din nefericire, se dezechilibrară și se rostogoliră amândoi pe podea.

— Te-ai lovit? o întrebă el grijuliu.

— Nu, datorită ție. N-ar fi trebuit să mă forțezi să pun pijamaua asta imposibilă pe mine, spuse ea, conștientă de trupul lui atât de aproape de al ei. Acum te rog să mă lași singură. Nu este de ajuns cât m-ai umilit?

În momentul în care palmele ei se atinseră de pieptul lui puternic Tisha știu că trupul o va trăda din nou; când gura lui o făcu prizonieră pe a ei, ea se lăsă pradă focului care începu să-i circule prin vine. Iar palmele ei întinse cu scopul de a o proteja de el se încolăciră în jurul gâtului lui. Era o beție a simțurilor care oprea orice senzație venită din exterior, cu excepția celor provocate de atingerea lui. Ea nu se mai împotrivi când Roarke îi scoase jacheta pijamalei și-i sărută sânii cu tandrețe. Mâinile lui începură apoi o explorare atentă a spatelui, a șoldurilor ei. Dar în momentul următor Roarke se ridică, o trase și pe ea, iar pijamaua

supradimensionată rămase la podea.

Ochii ei verzi, larg deschiși, se ridicară spre el, cu teama de a nu fi din nou respinsă. Dar asta se întâmplă, căci Roarke își recăpătase controlul de sine.

— Ai idee ce i se întâmplă unui bărbat în situația asta? murmură el.

Tisha tremura încă de pe urmă șocului produs și nu-i putu răspunde nimic.

— Bea cacaoa și culcă-te. Iar când te culci, pune un scaun în ușă.

— Am încredere în tine, șopti ea.

— Mulțumesc pentru încrederea acordată, dar deocamdată nici eu nu am încredere în mine, așa că te rog să faci ce ți-am spus.

— Da, Roarke, spuse ea supusă.

— Și încă un lucru, adăugă el, nu mai este nevoie să porți pantalonii de la pijama, deja știi cum arăți fără ei.

Ea îi zâmbi timid, căci n-ar fi vrut ca el să plece, dar îi era teamă să-l invite să mai rămână.

— Noapte bună, Roarke.

— Noapte bună, Tisha, și nu uita ce ți-am spus despre scaun.

— Nu voi uita, promise ea, deși știa că nu va fi nevoie.

Capitolul 7

Culcată cu fața în jos, ca de obicei, Tisha își îngropă capul în pernă pentru a mai păstra somnul câteva clipe. O senzație plăcută, de mulțumire, o cuprinsese și acum ea se lupta să nu iasă de sub magia ei. Dar ochii i se deschiseră și-și aminti tot ce se petrecuse cu o seară înainte. Roarke adusese trupul ei la viață, apoi plecase fără a-i aduce satisfacție. Era fericită că se întâmplase așa? se întreabă ea. Da, se decise, era fericită. Acum nu se mai îndoia că îl atrăgea pe Roarke. Dar asta oare din cauză că era o fată atrăgătoare sau numai pentru că era Patricia Caldwell? își spuse că era mai bine ca pe moment să nu mai caute nici întrebări nici răspunsuri, va avea timp destul după aceea. Acum, nu voia decât să-l găsească pe Roarke și să vadă dacă lumina zilei îl va face să reacționeze altfel față de ea. Oftând, se duse în baie unde-și găsi lucrurile uscate, le îmbracă în grabă, dar îi trebui destul timp ca să-și descurce părul încurcat peste noapte. În sfârșit, reuși să-și facă două codițe, dar renunță la eșarfa pe care o purtase cu o seară înainte căci se cam mototolise. Fredonând o melodie, ea ieși din dormitor așteptând ca Roarke să dea semne că se trezise. O lumină slabă care venea de undeva de la primul etaj al casei îi atrase atenția și îndreptându-se într-acolo îl văzu pe Roarke dormind cu capul pe o planșetă, acoperit cu o pătură. Simți nevoia de a fugi spre el, de a-i îndepărta șuvițele blonde căzute pe frunte. În somn el părea mult mai atrăgător, își pierdea aerul acela arrogant care Tishei îi displăcea. Ea se strădui să nu facă niciun zgomot, dar se pare că Roarke simțise apropierea ei și îl văzu mișcându-se. Apoi, se ridică și rămase proptit în coate.

— Bună dimineața, îi spuse ea fericită.

Roarke o privi îmbufnat.

— Chiar crezi că este bună?

— Cel puțin nu mai plouă.

Dar bărbatul nu păru s-o audă. Își freca ochii nemulțumit, ca un om care nu-și făcuse somnul.

— Bănuiesc că n-ai făcut cafeaua, mormăi el.

— Abia m-am trezit, se justifică ea.

— Ei, atunci poți merge direct la bucătărie să faci o cafea, bănuiesc că la asta te pricepi.

Tishei îi pieri toată buna dispoziție. Roarke îi aruncase doar o privire încruntată.

— O să fac cafea pentru că simt și eu nevoia unei cești! izbucni ea. Dacă vrei și tu, poți veni la bucătărie, te va aștepta acolo!

Tisha se răsuci pe călcâie, și ieși din încăpere. Se duse la bucătărie unde trânti câteva uși până găsi ceea ce-l era necesar. Tocmai când termina cafeaua apăru și el. Fără a se uita direct la el, Tisha observă că era proaspăt bărbierit, îmbrăcat cu o cămașă de culoarea cerului.

— Cafeaua este gata, îl anunță ea fără a-l privi și nici nu se oferi să-i toarne cafeaua în ceașcă.

— Vrei suc de fructe, pâine prăjită, altceva? o întrebă el.

— Nu, mulțumesc.

— Să nu te plângi pe urmă că nu te-am întrebat.

— Aș vrea doar o vorbă bună, nu sunt eu de vină că ai lucrat toată noaptea! Nu văd de ce ești morocănos!

— Sofaua pe care am încercat să dorm era prea mică, așa că m-am chinuit cu capul pe planșetă. Dacă ai fi dormit și tu în condițiile astea, ai înțelege cum mă simt.

— Ai fi putut să... nu este vina mea, Roarke.

— Să ce, Tisha?

— Să dormi în patul tău, iar eu pe canapea, termină ea.

— Sau cu tine în pat, murmură el.

— N-am spus asta.

Roarke o apropie de el.

— Dar aş fi putut rămâne cu tine, nu?

Tisha înclină capul.

— Şi dacă aş fi făcut-o, dimineţa n-ai fi ştiut cum să forţezi lucrurile.

Tisha simţi vorbele lui ca pe o lovitură în stomac.

— De asta n-ai făcut-o? spuse ea simţindu-şi mândria rănită.
Ai crezut c-o să mă agăţ de tine?

— Nu pot pretinde experienţă acolo unde nu este, o admonestă el.

— Dacă preferi experienţa, spuse ea vădit îndurerată de afirmaţia lui, de ce te-ai mai obosit să mă săruţi? Voiai să fii sigur că ai câştigat teren?

— Vezi tu, roşcato, atunci când o femeie devine dintr-odată moale şi supusă sub atingerea unui bărbat acesta reacţionează din instinct. Iar tu deşi eşti rea de gură, eşti foarte atrăgătoare.

— Bine că nu mă găseşti complet respingătoare.

— Ba chiar din contră, nu te găsesc deloc respingătoare.

— Hotărăşte-te odată, Roarke. Acum spui că sunt prea naivă pentru tine, pentru ca după două minute să-mi spui că mă doreşti. Ce-ar trebui să cred eu? Nu te poţi hotărî?

— Ba da. Dar tu ce simţi pentru mine?

— În acest moment te urăsc!

Roarke se apropie mai mult de ea.

— Dar noaptea trecută ai fi făcut dragoste cu mine!

Tisha îl privi într-o stare de totală confuzie.

— Este o adevărată nebunie, şopti ea. Te urăsc, şi totuşi...

Restul propoziției nu-l mai putu rosti.

— Fii atentă la ce spui, o atenționează Roarke. El o trase aproape mângâindu-i formele feminine, zvelte. Te-aș putea face să-ți respecti afirmațiile!

Tisha nu era prea sigură de ceea ce trebuia să facă. Dragostea pentru acest bărbat izbucnise prea repede, fără a-i da răgazul de a-și analiza sentimentele și profunzimea lor.

— Indiferent cum aș privi situația ești un temperament exploziv, Roarke.

— Sunt de acord.

Roarke o prinse în brațe, o sărută tandru, apoi o îndepărtă ușor de el pentru a-i vedea ochii și-i spuse:

— Bună dimineața, Tisha, nu-mi amintesc să-ți mai fi spus asta.

— Nu. Ea îi zâmbi, simțind de data asta numai dragoste pentru el. Își lăsă capul pe spate pentru a-l privi în ochi. Dar de ce ești atât de morocănos dimineața?

— Nu sunt așa întotdeauna, numai în situația în care am avut în casă o fată care a umblat pe jumătate goală pe sub nasul meu.

În acel moment se auzi cum se deschide ușa care dădea spre garaj. Atât ea cât și Roarke rămaseră încremeniți o secundă. Tisha întoarse capul și privi spre ușa care lega bucătăria de garaj. Rămase un minut șocată de ceea ce văzu.

— Tată! strigă Tisha căreia nu-i venea să creadă, după ce se desprinsese brusc din brațele lui Roarke. Ea văzu că tatăl ei era foarte furios, evident din cauza lui Roarke.

Richard Caldwell o privi dezgustat. Tisha roși.

— Tată, nu este ceea ce crezi, a trebuit să rămân aici peste noapte, drumul a fost blocat din cauza a trei copaci doborâți de furtună... nu puteam să plec acasă pe o asemenea vreme.

— Ciudat, zise Richard Caldwell, nu era niciun copac doborât pe drum. El i se adresă lui Roarke. Acesta îl privi în ochi cu calm, fără a se sinchisi de ostilitatea lui.

— Probabil că l-au ridicat echipajele dis de dimineață, interveni și Blanche care venea în urma fratelui său. Îmi pare rău, draga mea, murmură ea. Tatăl tău a venit cu noaptea-n cap. Nu l-am putut opri.

— Te numești Madison? răcni Richard Caldwell, iar Roarke înclină din cap. Patricia, vreau să-ți conduci imediat mătușa acasă!

— Tată! Te rog să te oprești! Te comporti ca în epoca victoriană! Mai ai nevoie de o pușcă și gata! Nu s-a întâmplat nimic azi-noapte. Roarke, explică-i, te rog!

— Chiar ai vrea să cred că această scenă intimă pe care am surprins-o este o manifestare de dragoste frățească?

— Nu era o scenă intimă! protestă Tisha. Roarke mă ținea în brațe, asta era tot!

— Tu du-te acasă, așa cum ți-am spus! o somă Richard Caldwell.

— Nu mă duc până când n-o să accepți o explicație!

— Nu mă interesează explicațiile tale! Am văzut ce se petrecea între voi când am intrat în cameră!

— Tată, pentru numele lui Dumnezeu, sunt fiica ta. Vrei să mă asculți o clipă? Sau reacționezi așa tocmai pentru că sunt fiica ta? Pentru că știi cum ai fi procedat tu în astfel de situații?

Un aer de vinovăție apăru pe figura lui Richard Caldwell.

— Astea sunt prostii! izbucni el. Nu încerca să-mi distragi atenția de la lucrurile pe care le am de lămurit.

— Eu nu încercam să-ți distrag, atenția, tată, voiam doar să te opresc să te faci de râs, și mai ales să mă faci pe mine de rușine.

Richard Caldwell o privi un minut, uimit de flăcările pe care le

aruncau ochii ei verzi. Apoi, îl privi pe Roarke care-i urmărea pe cei doi mirat și calm.

— Eu voi avea o discuție cu domnul Madison ca între bărbați, conchise Richard Caldwell. Între timp, tu vreau să te duci acasă cu Blanche.

— Nu pot, tata, mi s-a consumat bateria, îi răspunse Tisha.

— În acest caz, ia mașina mea!

Tisha își încrucișă brațele și-l privi fix pe bărbatul cu părul negru, înalt, din fața ei.

— Nu crezi că discuția asta mă privește și pe mine, tată?

— Femeile nu pot purta discuții inteligente atunci când se implică sentimental. Și apoi nu-mi place să asști la o asemenea discuție pentru că vei face scene de isterie.

— A, desigur, tu ești singurul care poate purta o discuție inteligentă, tată. N-ai fost aici noaptea trecută dar știi ce s-a întâmplat!

— Nu-ți voi mai tolera insolența, Tisha! Vei părăsi această casă chiar acum!

— Nu te las singur aici, cu Roarke! exclamă Tisha ridicând tonul la fel ca tatăl ei.

Se auzi o mișcare în spatele ei și o mână se întinse spre ea.

— Sunt capabil să fac față la orice fel de discuție, Tisha, spuse Roarke, amuzat de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Începusem să cred că ești genul de bărbat care se ascunde după fuste, spuse Richard Caldwell.

Privindu-l peste umăr, Tisha observă că figura lui Roarke nu se schimbase, rămăsese la fel de calm. Ea știa de acum că Roarke era un luptător formidabil, că nu se lăsa învins prea ușor.

— Vă înțeleg îngrijorarea legată de ceea ce s-ar fi putut petrece azi-noapte, domnule Caldwell, replică Roarke aparent

calm. Și sunt de acord că n-am putea discuta de față cu fiica dumneavoastră care are un temperament exploziv.

Tisha se simți trădată.

— N-am de gând să plec!

— Te rog s-o duci pe Blanche acasă. Sunt sigur că noi doi vom ajunge la o înțelegere.

De data asta, ea. Se întoarse și-l privi sfidător.

— N-am de gând să plec.

— Vei îndeplini dorința tatălui tău, îi spuse Roarke pe un ton autoritar.

— Și dacă n-o s-o fac? O să mă duci cu forța la mașină? Vocea Tishei pieri pe măsură ce-și amintea cum Roarke o luase pe sus și o dusesese în casă.

— Dacă va fi necesar...

Tisha se simți înfrântă. O singură privire îi fu de ajuns să vadă satisfacția din ochii tatălui ei la auzul vorbelor lui Roarke. Probabil el ar fi aplaudat dacă Roarke s-ar fi ținut de cuvânt și ar fi luat-o pe sus.

Tisha simți nevoia să-și exprime dezgustul față de cei doi reprezentanți ai genului masculin.

— Cred că amândoi sunteți doi indivizi plini de aroganță, dezgustători și... nu pot să vă sufăr! Numai din acest motiv sunt de acord să părăsesc aceasta casă!

Lacrimi amare îi izbucniră din ochi, în timp ce părăsea casă, cu Blanche de mână. Când ajunse la mașina lui Richard Caldwell, se opri un moment apoi îi spuse lui Blanche:

— Ar fi bine să conduci tu, mătușă. Eu sunt prea nervoasă pentru ca s-o pot face.

Tisha se așeza umilită pe scaunul din dreapta șoferului strângând din pumni. Lacrimile îi scăldau obrajii.

— N-am fost atât de umilită în viața mea. De ce a trebuit să apară tata tocmai acum?

— Ți-a dus dorul, Tisha, a venit să petreacă o zi cu tine.

— Aș fi fost mai mulțumită dacă nu venea. Nu vreau să-l mai văd! Umerii îi căzură ca unui om înfrânt. N-am vrut să spun asta, este tatăl meu și-l iubesc, dar... Dar de ce nu are încredere în tine?

— Nu în tine nu are el încredere, ci în Roarke. Dacă Roarke ar fi fost un bărbat de șaizeci de ani, cu bărbie dublă și burtă, tatăl tău n-ar fi ajuns la concluzia că între voi s-a întâmplat ceva. Iar dacă te-a găsit în brațele lui Roarke atunci când a intrat, nu-l poți învinui pentru concluzia la care a ajuns. Știi că tatăl tău a fost curtat de multe femei, nu-l poți învinui că gândește ce este mai rău.

Tisha se simți vinovată. Numai ea și Roarke știau cât de aproape de adevăr erau acuzațiile tatălui ei.

— Dacă n-ar fi căzut copacii aceia noaptea trecută, oftă ea. Și echipajul acela care i-a ridicat atât de devreme, dimineața.

— Ar fi fost mai bine dacă nu te trimiteam eu la Roarke aseară, îi reaminti Blanche.

— Blanche, eu nu te învinuiesc, oftă Tisha.

— Știu că n-o faci, fetișo. Dar acum haide să bem cafeaua pe care am pregătit-o înainte de a pleca.

Tisha oftă.

— După ce s-a întâmplat nu cred că tata mă va mai lăsa aici. O să mă ia pe sus ca pe un pachet și o să mă care acasă unde mă va încuia cu trei lacăte. Iar dacă viața mea cu el a fost un iad până acum, îmi imaginez cum va fi de acum înainte.

— Dar nu trebuie să pleci, indiferent ce spune fratele meu.

— Mulțumesc, mătușă. Dar cu Roarke ce crezi că va face?

— Mă îndoiesc că-i va face ceva.

— Ce mult aş vrea să ştiu ce discută ei acum!

— O să aflăm curând, Tisha!

Trecu aproape o oră până când auziră maşina Tishei venind pe şosea. Cele două se priviră cu simpatie, pregătite să-l înfrunte pe Richard Caldwell. Dar rămaseră uimite să-l vadă intrând cu un zâmbet satisfăcut pe faţă, în bucătărie.

— Mai aveţi cafea? li se adresă el.

Tisha îl privi luata prin surprindere de bună dispoziţia afişată de el. Îi turnă o ceaşcă de cafea, iar Richard Caldwell se așeză la masa unde se aflau şi ele.

— Eşti o fată norocoasă, Tisha.

— Ce vrei să spui, tată?

— Domnul Madison a fost de acord să acţioneze ca un gentleman, le anunţă el, fericit.

Tisha se crispă.

— Adică?

— Se va căsători cu tine, desigur! Veţi face analizele chiar săptămâna asta.

— Dumnezeu, sper că glumeşti!

— Nici vorbă!

— Tată, n-am de gând să mă mărit cu Roarke Madison!

— Trebuia să-ţi pui problema asta înainte de a-ţi petrece noaptea cu el!

— Nici nu-l cunosc, sau mai bine zis nu-mi place ceea ce ştiu despre el!

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de a petrece noaptea cu el.

— Am petrecut noaptea în casa lui, nu cu el, tată, este o diferenţă! Cred că ţi-a explicat asta!

— De fapt, n-am avut niciun motiv pentru a intra în detaliile

celor petrecute azi noapte. Imediat ce am aflat că intențiile lui sunt onorabile, n-am mai insistat.

— Intențiile lui sunt onorabile, spui? repetă Tisha. Deci Roarke vrea să se. Căsătorească cu mine?

— L-am convins eu s-o facă și încă în mare grabă.

— Richard, l-ai amenințat cumva? interveni Blanche.

— Nu neapărat, dar este un bărbat inteligent, a înțeles că trebuie să protejez reputația fiicei mele, iar el pe a lui în cazul unui scandal.

— Deci l-ai forțat să mă ia de nevastă! strigă Tisha. Nu-l iubesc, tată!

— Este un tânăr cu o carieră promițătoare, destul de bogat. Puteai nimeri mai rău. Kevin nu putea să te controleze, dar acest Madison te va pune la respect, așa cred. Nu contează că nu-l iubești acum, dar ți-a plăcut să te afli în brațele lui, cu timpul îl vei iubi.

— Nici nu mă gândesc să mă mărit cu el!

— Lucrurile au fost aranjate, așa că nu are rost să mai discutăm pe această temă. Richard Caldwell lăsă ceașca de cafea pe masă. Iar acum vă rog să mă scuzați, trebuie să încep pregătirile pentru săptămâna viitoare.

— Nu pot să cred că Roarke a fost de acord, murmură Tisha.

— Și eu sunt la fel de surprinsă, spuse Blanche.

— Eu tot mai cred că mă aflu într-un coșmar și când mă voi trezi, lucrurile vor fi așa cum trebuie. Este bine totuși că sunt mai multe formalități de îndeplinit înainte de a încheia o căsătorie, voi face totul pentru a le împiedica și întârzia! Nu mi-am închipuit că voi recurge vreodată la asemenea tertipuri!

— Și pe mine mă surprinde atitudinea lui Roarke. Știu că te place, dar mă întrebam dacă va exista ceva vreodată între voi...

— Nu va exista nimic între noi, mătușă! Niciodată. Iar acum, trebuie să discut cu tata, trebuie să-l facă să înțeleagă că n-am de gând să mă mărit cu Roarke.

Capitolul 8

Tot restul zilei, Tisha încercă să-și convingă tatăl, dar nici argumentele nici lacrimile ei nu-l înduplecară. Ea era perfect conștientă că Richard Caldwell nu-și va modifica atitudinea atâta timp cât Roarke va susține că vrea să se căsătorească cu ea. Disperată, ea dădu buzna peste Blanche, aflată în intimitatea atelierului de lucru.

— Te rog, mătușă, ține-l pe tata de vorbă un timp, o rugă Tisha cu ochii în lacrimi. Trebuie să-l sun pe Roarke și nu vreau să mă surprindă.

Blanche lăsă imediat pensula și-și șterse mâinile de vopsea.

— Numărul lui Roarke este chiar lângă telefon. Tisha se repezi spre telefon, formă numărul lui Roarke dar acesta nu se grăbi să răspundă. Tocmai când se pregătea să închidă, el ridică receptorul.

— De ce naiba răspunzi atât de greu?

— Tu ești, Tisha? întrebă el. Da, de fapt, de ce-mi mai pun întrebări, cine altcineva m-ar fi întâmpinat cu atâta brutalitate la telefon? Cât despre faptul că am răspuns greu la telefon, ce pot să-ți spun, și eu muncesc pentru a-mi câștiga existența.

— Roarke, n-am timp pentru o conversație de politețe, tata poate intra în orice moment și să descopere că vorbesc cu tine.

— După marea descoperire pe care a făcut-o, ce problemă ar fi cu o convorbire telefonică?

— Taci și ascultă-mă! Tata se culcă pe la zece. Vreau să ne întâlnim la unsprezece, ai înțeles?

— Da.

Tisha trânti receptorul căci nu era timp pentru formule politicoase de încheiere.

Încercă să evite orice discuție cu tatăl ei în timpul cinei; luă un aer rezervat și rece, făcând din când în când câte o remarcă referitoare la faptul că nu accepta să se căsătorească. Dar nu reuși prin nimic să-i clatine convingerea că aceea era cea mai bună soluție. Iar pe când Blanche strângea masa, Tisha se întrebă dacă nu cumva singura soluție de a scăpa de această căsătorie era fuga. Sau poate Roarke îi va da o soluție mai bună?

Ridicându-și privirea spre geamul bucătăriei, Tisha văzu mașina lui oprită în fața casei lor. Era ora șapte. Probabil Roarke înțelese prost ora. Tisha scăpă din mâini farfuria pe care tocmai o spăla.

— Roarke a sosit deja! îi spuse ea speriată Blanchei. Trebuie să-l opresc înainte de a-l vedea tata!

— Poate n-a înțeles că trebuie să vină la unsprezece, zise Blanche.

— Dar i-am spus foarte clar ora!

Dar nici nu apucă să iasă din bucătărie că se și auzi soneria. Richard Caldwell care se afla mai aproape de ușă deschise. Inima începu să-i bată cu putere și nu mai făcu niciun pas, rămase să se uite la felul prietenesc în care se salutau cei doi bărbați.

— Sper că nu te deranjează că am venit în seara asta, aș vrea să discut cu fiica ta. Pot s-o văd o secundă, singură?

Richard Caldwell își privi fiica.

— Nu am nicio obiecție, spuse Richard Caldwell.

— Am putea discuta în atelierul surorii tale? mai întrebă Roarke.

— Desigur.

Dacă Tisha n-ar fi vrut să discute cu Roarke pentru a pune capăt tuturor discuțiilor despre căsătorie, n-ar fi fost de acord să se întâlnească cu el. De aceea, imediat ce se închise ușa în urma lor,

ea se răsti la Roarke.

— Ți-am spus să ne întâlnim la unsprezece!

— Doar nu ți-ai imaginat c-o să mai cad o dată în capcană?

— La ce te referi?

— Ați folosit cel mai vechi truc. Mă așteptam la ceva mai original din partea ta, roșcato. Mă întreb câți bărbați au fost prinși în capcană în felul acesta după ce-au petrecut o noapte dormind în aceeași casă cu o tânără inocentă, al cărei tată apare în prag, disperat și mânios?

Cu un oftat, Tisha realizează ce gândea Roarke despre ea.

— Doar nu crezi că eu aș fi pus la cale... N-am avut nici cea mai mică idee că tata ar putea veni! Roarke, trebuie să mă crezi!

— Draga mea, zise el, dacă aș fi crezut vreun moment că tu ai regizat asta, ți-aș fi rupt gâtul. Iar dacă aș fi venit la ora unsprezece și te-aș fi așteptat pe undeva, în întuneric, tatăl tău ar fi insistat și mai mult cu planurile de căsătorie, convins fiind că are dreptate. Tocmai de aceea am venit la ora asta pentru a-l convinge că nu am nimic de ascuns și astfel îl pot forța să aibă încredere în noi.

Tisha îl privi cu speranță un moment, apoi umerii îi căzură ca unui om care nu mai așteaptă nimic.

— La ce bun să-l faci să aibă încredere, dacă el persistă în ideea căsătoriei?

— La un bărbat ca tatăl tău nu te poți aștepta la schimbări peste noapte. Trebuie să-i schimbi convingerile încetul cu încetul.

— Și cu ce propui să începem? Ai de gând să aduci de undeva vreo nevastă ca să-l convingi că nu vrei să ajungi bigam?

— Mă gândeam să-i propun o logodnă de câteva luni, pentru început.

— Timp în care el va vedea că suntem incompatibili și va fi de

acord să rupem logodna, conchise Tisha. Nu-ți va merge cu tata.

— De ce?

— Nu-l cunoști, este ca un bulldog. O dată ce-i intră în cap o idee nu mai renunță la ea.

— Sunt sigur că-l interesează fericirea ta.

— Eu nu sunt atât de convinsă. Acum te preferă pe tine lui Kevin. Pasămite, tu mă poți ține sub control. Dar este numai vina ta, Roarke, dacă tu și tata n-ați fi insistat să plec de dimineată, nu ați fi ajuns atât de repede la concluzia că trebuie să ne căsătorim. Cum de te-ai lăsat convins?

— M-am simțit vinovat cred, răspunse Roarke cu mult calm.

— Vinovat? Pentru ce să te simți vinovat? Nu s-a întâmplat nimic. Dacă m-ai fi susținut în încercarea mea de a-l convinge că nu s-a întâmplat nimic, altul ar fi fost sfârșitul.

— Ai dreptate, nu s-a întâmplat nimic. Au fost doar câteva scene de dragoste pasionată, dar fără finalizare. Desigur, imaginația mea nu s-a oprit aici, draga mea.

— Te rog să nu mi te mai adresezi astfel, Roarke.

— Bine, cum vrei tu, spuse Roarke îndepărtându-i o șuviță de pe frunte. Ești o femeie pasională care constituie o provocare pentru un bărbat. Mi-ai demonstrat-o aseară din plin.

— Cred că discuția noastră a ajuns cam departe, se eschivă Tisha, făcând un pas înapoi pentru ca între ei să fie o oarecare distanță.

Roarke o prinse de mijloc.

— Este, oricum, o discuție mai interesantă, zise Roarke sărutând-o.

— Roarke, nu face asta!

— De ce nu, suntem logodiți! Trebuie să ne bucurăm de o parte din plăcerile logodnei.

Tisha reuși să se eschiveze căci simțea că nu-i va mai putea rezista mult timp și apărarea ei va ceda.

— Văd că ai uitat dar noi, de fapt, încercăm să le evităm.

— Asta facem? Ești sigură?

— Roarke... începu ea, dar nu mai apucă să spună nimic căci fu împiedicată de sărutul lui.

Ceva, un al șaselea simț, îi spuse Tishei că înainte de a se desprinde din sărutul lui să arunce o privire spre ușă.

— Am venit să vă întreb dacă nu vreți niște cafea, spuse Richard Caldwell din cadrul ușii. Sau, poate ceva mai târziu, mai spuse el, vădit stânjenit.

— Acum, chiar că lucrurile s-au complicat! exclamă Tisha eliberându-se din brațele lui Roarke. Cfrezi că o să-l mai poți convinge că nu vrei să te căsătorești?

— De unde să știu că tatăl tău va alege un moment inoportun pentru a face pe gazda? Acum, lucrurile vor fi mai greu de reparat.

— Numai asta poți spune? Roarke, eu nu vreau să mă mărit cu tine! Încerc să găsesc o posibilitate de a scăpa, iar tu complici situația! Ești un egoist! Nu-mi placi, nu m-aș putea mărita cu tine!

— Crezi că cu mi-aș dori o nevastă ca tine, mereu nemulțumită de câte ceva? Deși, pe de altă parte, recunosc că mi-ar plăcea să mă însor cu o femeie cu personalitate.

— Și cum rezolvăm problema tatii, pentru că degeaba discutăm noi în zadar, el știe una și bună...

— Ce idee ți-a mai venit, Tisha?

— Cred că voi fugi înainte de căsătorie!

— Fuga nu rezolvă mare lucru -, ba chiar complică lucrurile.

— De data asta mă face să scap de căsătorie.

— Și tatăl tău?

— Care este problema cu tatăl meu?

— Cum vei păstra legătura cu el? Căci va fi o problemă s-o poți face. O dată deteriorate relațiile dintre părinți și copii, încrederea se recâștigă mai greu.

Tisha rămase descumpănită. Nu avea rost să-i spună lui Roarke că tatăl ei făcea tot ce considera că este mai bun pentru ea. În afară de Blanche ea era tot ce mai rămăsese din familia lui.

— Nu știu ce să spun! Îmi iubesc tatăl, dar nu mă pot mărita cu tine doar pentru că tata mi-o cere!

Mâinile care o atinseseră până atunci nu mai avură acea căldură. Contactul fu mai mult prietenesc și consolator, de parcă ar fi vrut s-o conducă printr-un culoar întunecat, spre lumină.

— Poate nu am dreptul să te întreb, Tisha, n-ai vrea să lași astea în seama mea? Nu ai încredere că voi găsi soluția care să ne facă pe amândoi fericiți? Îți cer să-ți lași viitorul în mâinile mele.

Tisha cercetă ochii lui căprui, luminoși. Și el voia să scape de această căsătorie ca și ea.

— Da, Roarke, am încredere în tine.

— Bine, Tisha, lasă totul în seama mea. Să nu te mai cerți cu tatăl tău. Nu mai spune nimic care să-l facă și mai încăpățânat. Cu cât vei încerca mai mult să-l convingi că nu are dreptate, cu atât va fi mai convins de contrariu.

— Sper că nu regreti prea mult că nu m-ai lăsat să plec aseară!

— Dacă aș fi știut că ai un asemenea tată care te urmărește îndeaproape, te-aș fi dus chiar eu acasă. Astfel aș fi putut să dorm și eu liniștit.

În zilele care urmară, Tisha se întrebă dată nu făcuse o greșală lăsându-l pe Roarke să găsească cea mai bună cale de a rezolva situația cu Richard Caldwell. Se supusese fără să crâcnească cerințelor acestuia și deși trecuseră cinci zile tatăl ei

era mai decis că oricând s-o mărite cu Roarke Madison. El grăbi efectuarea analizelor medicale. Obținu și licența pentru căsătorie. Tisha intră în panică.

Chiar și Blanche, pe care o considerase un aliat, părea c-o părăsește. În puținele momente în care rămâneau singure aceasta o chestiona despre sentimentele ei pentru Roarke. Pe Tisha însă, începu s-o intrige lipsa de reacții a acestuia. Căci dacă ar fi vrut să facă ceva, ar fi făcut-o până acum. Urmau să se căsătorească la sfârșitul săptămânii. Nu prea mai aveau timp.

Neștiind ce se mai putea face pentru a împiedica dorința tatălui ei să se înfăptuiască, reuși să se strecoare din casă neobservată căci Richard Caldwell probabil dormea, și porni spre casa lui Roarke. Billy Goat Gruff ridică încet capul, o privi, dar întrucât se obișnuise de acum cu ea, nu-l mai dădu atenție. O luă pe un drum ocolit care dădea chiar în spatele casei lui Roarke și văzu pe fereastra bucătăriei două capete aplecate asupra unui lucru pe care ea nu-l vedea, la o masă. Erau Roarke și Blanche. Încercă să tragă cu urechea la discuția lor.

— Ești sigură că a plecat la plimbare? întreba Roarke.

— Absolut sigură. Mașina și toate lucrurile ei sunt acasă. N-a fugit, dacă de asta te temi.

Din acest moment, Tisha fu sigur că Blanche și Roarke complotau asupra modului în care s-o facă pe ea să consimtă la căsătorie. Cu un oftat, ea trase aer în piept și deschise ușa, luându-i prin surprindere pe cei doi.

— A, iată-te! exclamă Blanche, tocmai ne întrebam unde ești.

— Am vrut să mă arunc de pe o stâncă înaltă dar n-am găsit una potrivită. Apoi, m-am gândit să mă pierd în pădure și m-am trezit în spatele acestei case. Așa că, iată-mă! încheie ea cu un zâmbet forțat.

— Nu glumi cu astfel de lucruri, murmură Blanche.

— Regret, mătușă, dar sunt gândurile dinaintea căsătoriei. Apoi, întorcându-se spre Roarke: iar viitorul ginere, ce face?

— Nici că se poate mai bine, Privirea lui o însoți pe Tisha care își luă o ceașcă de cafea. Stai jos, Tisha.

— Nu cred că este cazul! Tisha interceptă privirea pe care Roarke i-o aruncă lui Blanche. Aceasta se ridică.

— Venisem să iau niște pensule de la Roarke, acum voi pleca spre atelier.

Imediat ce auzi ușa închizându-se, Tisha îl bombardă cu întrebări:

— Ei, ce ai de spus, nunta este sâmbătă!

— Știu, Tisha! spuse el cu calmul caracteristic.

— Încep să mă întreb dacă ai vreun plan pentru a ne salva de această căsătorie nedorită, spuse Tisha cu lacrimi în ochi.

— Nu se va termina lumea cu această căsătorie, Tisha.

— Iar eu am avut încredere în tine și te-am lăsat să alegi calea cea mai bună de a scăpa de această căsătorie!

— Asta înseamnă că nu mă mai bucur de încrederea ta?

Tisha ridică ochii înlăcrimați spre el.

— Nu mai știu, nimic, Roarke.

— Ce se întâmplă cu fata care le știa pe toate? De ce plângi acum, Tisha?

— Nu plâng, zise ea, deși realitatea era atât de evidentă. Iar dacă ai fi un bărbat adevărat mi-ai oferi umărul tău pentru a plânge în loc să stai să mă privești!

— Nu m-am gândit că ai avea nevoie de un umăr, Tisha! zise el prinzând-o în brațe. Dar dacă simți nevoia să plângi poți s-o faci, trebuie să scapi cumva de inhibițiile tale.

Tisha dădu frâu liber lacrimilor.

— Te simți mai bine acum?

— Da, Roarke, zise ea. Dar mai ține-mă în brațe.

— Bucuros. Am ceva, ceva ce vreau să-ți dăruiesc. Roarke îi întinse un inel cu diamant.

— Este un inel de logodnă, dar...

— Tatăl tău dorește să ai un astfel de inel.

— Este într-adevăr foarte frumos, dar...

— Tatăl meu dorește să am și o nuntă, îi reaminti Tisha.

— Ai încredere în mine și acceptă inelul.

— Bine, o s-o fac cu condiția să-l primești înapoi după ce trec toate astea. Cum ne vom descurca, Roarke? Nunta va fi sâmbătă, nu mai este mult.

— Lasă totul în seama mea.

— Da, dar...

— Fără niciun dar... Du-te acasă și nu-ți mai face probleme.

— Când ne vom mai vedea, Roarke?

— Mâine, draga mea.

Capitolul 9

A doua zi, niciun semn de la Roarke. Era deja după-amiază și Tisha se mai agăța de speranța că el ar mai putea sosi înainte de întoarcerea lui Richard Caldwell, care spusese că avea de rezolvat unele probleme, despre care nu oferi niciun fel de informații, dar curând auzi glasul acestuia și-și spuse că dacă n-a apucat să vorbească între patru ochi cu Roarke, erau foarte puține șanse s-o mai poată face.

Își dori să fi fost mai insistentă cu o zi înainte, să fi aflat cum credea el că ar putea amâna căsătoria. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, avusese încredere în el, se lăsase amăgită de farmecul lui și cedase prea ușor, lăsându-l pe el să organizeze totul. Dar astăzi realizează că făcuse o prostie. Era viața ei și avea dreptul să știe ce se va întâmpla cu ea.

Diamantul de pe degetul ei, care strălucea în lumina soarelui, era dovada greșelii, însemnând că a doua zi pe vremea asta, vor fi căsătoriți dacă ea nu se va putea eschiva. Sau poate că tocmai asta plănuiseră Roarke, tatăl ei și chiar Blanche. Numai dacă ar putea afla ce planuri pusese Roarke la cale, pentru a scăpa de căsătorie!

— Ce face micuța mea mireasa? îl auzi pe Richard Caldwell.

— Intră, tată, nu fac nimic deosebit.

— Nu, ar fi bine să vii tu aici, aș vrea să-ți arăt ceva, o invită el.

Tisha simți nevoia să-l refuze dar nu găsi un motiv plauzibil. Privindu-l ea își spuse că arăta ca un adolescent care deține un secret pe care vrea să-l împărtășească lumii întregi. Din păcate ea nu-i putu zâmbi.

— N-ai lucrat deloc astăzi, nu? o întrebă el cu blândețe.

— Nu.

— Nu-ți face probleme, este normal să ai o stare de încordare înaintea căsătoriei.

— Te rog, tată, n-aș vrea să mai discutăm despre asta.

— Ți-am cumpărat un cadou care sper să-ți placă, continuă Richard Caldwell.

Tisha se uită la cutia de pe pat, în care nu putea fi altceva decât o rochie de mireasă. Își mușcă buzele, spunându-și că dacă ar deschide cutia și ar vedea într-adevăr o rochie în ea, nu și-ar mai putea controla nervii.

— Haide, deschide-o, insistă tatăl.

Cu mâinile tremurând, Tisha desfăcu panglicile care legau cutia și văzu exact ceea se așteptase - o rochie albă pe care erau aplicate mici buchete de flori albastre.

— Mulțumesc, tată, e foarte frumoasă, murmură ea.

— Ia loc, Tisha, este momentul să avem o discuție.

Ea încercă să anticipeze ceea ce va auzi. Richard Caldwell o învăluie într-o privire plină de dragoste.

— Tisha, nu-mi amintesc când ți-am spus ultima dată cât de mult te iubesc. Poate că părinții n-ar trebui să le facă astfel de declarații copiilor, dar eu am simțit acum nevoia s-o spun cu glas tare, să știi cât însemni pentru mine.

Ochii Tishei se umplură de lacrimi.

— O, tată, și eu te iubesc!

— După ce te-ai născut, eu și mama ta am aflat că nu mai putem avea alți copii, iar ea s-a simțit vinovată că nu mi-a putut dăruia un fiu. N-am putut niciodată s-o conving că-mi erai de ajuns tu, rodul dragostei noastre. Desigur, mi-am dorit un fiu, fiecare bărbat își dorește, dar tu nu mi-ai înșelat așteptările. Am vrut să fac tot ceea ce este bine pentru tine, dar poate am și greșit uneori, poate trebuia să fiu mai înțelegător. Zilele astea am avut ocazia să

discut de multe ori cu Roarke; el este îngrijorat că te-am obligat să faci un lucru pe care nu ți-l dorești. Tisha își ținu răsuflarea. Oare acesta era momentul propice pentru ca tatăl său să afle că ea era pentru o logodnă cât mai lungă? Am avut unele îndoieli, continuă tatăl ei, dar după lungi discuții cu Roarke am înțeles că pune binele tău înainte de orice și asta m-a făcut fericit. Cred că este soțul potrivit pentru tine.

Tisha simți că stomacul îi va face probleme – căsătoria nu se amâna!

— Ești supărată pe mine că am făcut toate aranjamentele pentru căsătorie fără a te consulta?

— Nu, spuse ea, convinsă că nu avea de ce să fie supărată pentru un lucru care nu va avea loc oricum, căci nu se va putea desfășura în absența miresei.

— Când m-am căsătorit cu mama ta am avut o nuntă superbă. Și ea era singură la părinți, așa că au fost invitați toți unchii și toate rudele cele mai îndepărtate. Sărbătoarea a durat toată ziua și noaptea dar noi am plecat pe la mijlocul nopții. După ce ne aflam deja la oarecare distanță de oraș mi-am amintit că Lenore a spus ceva care m-a pus pe gânduri. Și-ar fi dorit ca ceremonia să nu aibă loc. Am fost uluit la început, iar ea mi-a explicat că iubirea noastră a fost o binecuvântare de la Dumnezeu, un sentiment atât de puternic încât nu putea fi banalizat, printr-o nuntă, indiferent cât de mare și frumoasă. Cu lacrimi în ochi mi-a spus că și-ar fi dorit să fi fost doar noi doi în fața altarului și astfel să schimbăm jurămintele, asta ar fi fost în opinia ei adevărata cununie. Tocmai treceam printr-un orașel când ea îmi spunea astea. Am văzut o biserică și am intrat, am schimbat a doua oară jurămintele în fața altarului. De aceea, draga mea fiică, nunta ta va fi una simplă, nu pentru că am avea ceva de ascuns sau că am face-o în grabă, dar

aș vrea să fie și pentru tine ceea ce a fost pentru mama ta.

— Abia acum realizez ce mult ai iubit-o pe mama, spuse Tisha, cu lacrimi în ochi.

— Și ea m-a iubit, șopti el strângând-o la piept. Când te-am văzut pe tine și pe Roarke m-am amintit atât de viu dragostea mea și a mamei tale. Ori de câte ori este Roarke în preajmă, nu ai ochi decât pentru el. Îi trimiți mereu mesaje așa cum făcea Lenore cu mine. Crezi că bătrânul tău tată n-a observat? Am înțeles că nu vrei să fii de acord cu căsătoria asta care se pregătește prea repede, de parcă s-ar fi întâmplat ceva în noaptea în care ați fost împreună. Dar eu știu că n-a fost așa.

— Ce-ai spus, tată? repetă Tisha.

— Tu nu m-ai mințit niciodată, iubito. Am constatat că Roarke te respectă foarte mult și n-ar fi profitat de această situație. Mai ții minte cum mi-ai reproșat cândva că eu nu voi fi de acord cu niciun bărbat care te va cere de nevastă? Ei bine, nu este așa. Consider că n-ai fi putut face o alegere mai bună nici dacă ai fi scotocit toată lumea. Deci nu-mi voi adora numai fiica ci și ginerele. Dar m-am luat cu vorba și nu mi-am dat seama că mai sunt doar patruzeci și cinci de minute și trebuie să înceapă ceremonia.

— Ai vrea să mă îmbrac în rochia asta?

— Nu poți merge în jeanși la propria-ți cununie.

Tisha se îmbracă și se privi în oglindă, surprinsă de felul în care arăta, căci rochia îi dăduse un aer diafan. Când intră în sufragerie observă că tatăl ei se îmbrăcase într-un costum negru, iar Blanche, era foarte elegantă. Porniră, în sfârșit, spre Hot Springs, iar drumul păru fără sfârșit. Nimeni nu întrerupse liniștea care se lăsase. Tisha se sprijini de brațul tatălui ei la intrarea în biserică pentru că picioarele n-o mai susțineau. Se uită în jur să-l vadă pe Roarke, căci mașina lui se afla la intrare. De aceea nici nu

observă când tatăl ei se aplecă spre sora lui și luă ceva din mâinile acesteia.

— Chiar trebuie să port ceva pe cap? protestă Tisha.

— Da, Tisha, nu poți intra cu capul descoperit în biserică.

Tisha continua să se uite după Roarke iar după ce făcu câțiva pași la brațul tatălui ei, îl zări în cele din urmă la doi pași în fața altarului. Văzând-o, Roarke o prinse de mijloc căci înțelese că fata era șocată și-i tremurau picioarele. Tisha vru să spună ceva dar nu apucă s-o facă pentru că preotul începu slujba.

— Dragii noștri, ne-am adunat aici, în sfântul lăcaș.

Era prea târziu pentru orice ar fi vrut ea să facă. Știa acum că va fi legată prin sfânta cununie de acest bărbat, pentru toată viața. Cu capul plecat, ea repetă jurămintele de căsătorie. Numai după ce rosti și ultimele cuvinte ridică ochii spre el. Vocea lui răsună puternic, vibrant, iar ea deveni tot mai conștientă că era îndrăgostită nebunește de el. Nu-i aparținea numai fizic ci și sufletește. Voia să-și ducă viața alături de el, să-i dăruiască copii, să îmbătrânească alături de el. Pe moment, își imaginează că și el dorea aceleași lucruri dar își aminti cum și el se opusese dorinței tatălui ei. Poate că el se căsătorise forțat? Cum putea o căsnicie să supraviețuiască în asemenea condiții? Oare Roarke își închipuia că ea este îndrăgostită? Privi diamantul care-i strălucea pe deget. Asta era ceea ce-și dorea: dragostea lui Roarke.

— Prin autoritatea cu care am fost investit, vă declar soț și soție. Puteți săruta mireasa, încheie preotul.

Roarke se întoarse spre ea. Îi dădu un sărat din care lipsi căldura pe care o simțise ea până atunci, îmbrățișările celor prezenți și urările de bine nu ajunseră până la ea. Întinse mâna spre el și-l atinse ușor.

— Te rog, Roarke, am putea ieși de aici?

— Sigur că da, fu răspunsul lui. Ai știut că tatăl tău a schimbat data căsătoriei? Știi că asta n-a fost o repetiție și că suntem căsătoriți?

— N-am știut, am fost convinsă că asta este repetiția dinaintea căsătoriei.

— Nu, Tisha, suntem căsătoriți.

— Este o farsă și tu știi prea bine!

— Ce sugerezi, Tisha? Să anulăm căsătoria?

— Dacă n-aș fi lăsat totul în seama ta, n-aș fi ajuns în această încurcătură.

— Întotdeauna ajungi să te lamentezi după ce dai laptele în foc?

— Nu sunt atât de naivă încât să-mi închipui că lucrurile se rezolvă de la sine, îi răspunse ea.

— Le poți ajuta să se rezolve. Poți transforma dezavantajul în avantaj.

— Asta poate fi valabil în afaceri, dar cum poți transforma o căsătorie nedorită într-una viabilă?

— Într-adevăr, sună a misiune imposibilă, încuviință el, întorcând mașina apoi oprind-o în parcare a unui hotel.

— De ce m-ai adus aici? întrebă ea.

— N-am vrut să-ți testez talentele culinare. Nervoasă cum ești, probabil m-ai otrăvi. Și lucrurile par oricum mai bune pe stomacul plin.

— Mie nu-mi este foame.

— Vom bea ceva. Poate că șocul că acum ești doamna Madison ți-a tăiat foamea.

— Nu este șoc, este oroare.

— Vezi, Tisha, când începi să mă insulti înțeleg că ți-ai revenit.

Dar ea nu-și revenise deloc. Abia își putea ascunde dragostea pentru el. Roarke coborî din mașină, îi deschise portiera și o ajută să coboare.

— Tata ne-a planificat cumva și luna de miere?

— Nu, a lăsat-o la latitudinea noastră. Dar cred că ne va fi cam greu în aceste condiții...

— De ce? Am putea avea o lună de miere modernă. Fiecare pe traseul lui preferat.

— Ai fi capabilă să-ți lași soțul să doarmă singur în noaptea nunții? Nu-ți este rușine, roșcato?

— Astfel intenționezi să transformi dezavantajele căsătoriei în avantaje? Cerându-ți drepturile? Va trebui să renunți! Această căsătorie va fi doar cu numele!

— De ce, Tisha, acum după ce ne-am căsătorit nu mă mai consideri atrăgător? Asta înseamnă că și prezența mea te deranjează.

— Da... Adică nu!

— Ce vrei să spui?

— Adică... Tisha trase aer în piept. Vreau să știi că nu intenționez să continuu această farsă matrimonială.

— Deci nu-ți dorești o lună de miere în Bermude!

— Nu.

— În acest caz, singurul lucru pe care-l putem face este să ne întoarcem acasă la mine după ce mâncăm. Ești de acord?

— Da.

Capitolul 10

Tisha nu știa dacă-i revenise apetitul sau dacă mâncase îndelung din fiecare fel pentru a evita momentul întoarcerii în casa lui Roarke.

— Ești gata? o întrebă el într-un târziu.

Era deja noapte, și lună nouă, iar Tisha era tot mai conștientă de prezența lui Roarke, mai ales în spațiul restrâns al mașinii. Și, pe măsură ce se apropiau de casa lui, ea era tot mai nervoasă. Coborâră din mașină și ea-l lăsă să deschie ușa. Roarke o invită să intre ea prima.

— Asta ca să nu mai continuăm farsa și să te trec în brațe peste pragul casei.

Tisha nu spuse nimic, dar cum intră, observă cele două valize cu care venise la mătușa Blanche.

— Blanche ți le-a adus, a crezut că vei avea nevoie de lucrurile tale. O să le duc în dormitor.

Tisha intră în sufragerie unde focul ardea în cămin, muzica se auzea în surdină, creând o atmosferă foarte intimă și plăcută.

— Cine a pus șampania aici?

— Este un dar al tatălui tău pentru noaptea nunții. Deschide-o, iar eu voi duce valizele tale în dormitor.

Tisha rămase cu ochii ațintiți asupra sticlei de șampanie și-și imagină o scenă de dragoste în care ea și el stăteau în fața focului.

— N-ai deschis sticla?

— Nu știu dacă este cazul, spuse ea nervoasă, evitând canapeaua.

Roarke desfăcu șampania și-i turnă în pahar.

— Nu vreau să beau.

— Faci cum vrei.

Roarke își desfăcu nodul cravatei, își scoase haina și se așeza pe canapea. Apoi începu să frunzărească un ziar, ignorând-o.

— Cum poți să stai acolo și să citești? Nu mai ai altceva de făcut?

— Ce-aș putea face, Tisha?

— Să găsești o cale de a pune capăt acestei farse!

— Este un pic cam devreme, nu crezi? Ziarul îi acoperea fața.

— Cât va trebui să așteptăm?

— Cel puțin câteva luni.

— Și între timp ce se va întâmpla? Unde vom locui în acest timp?

— Chiar aici!

— Imposibil! spuse Tisha disperată. Este o casă mică, ne vom lovi mereu unul de celălalt.

— Nu înțeleg ce vrei să spui! mormăi Roarke lăsându-se pe spătarul canapelei. Eu nu-mi amintesc să fi consimțit la o căsătorie de formă! Mai bine lasă nervii și bea un pahar cu șampanie, te vei simți mai bine.

— Nu vrei să și toastăm pentru fericitul cuplu? Eu aș bea pentru iminenta noastră despărțire. Zicând acestea, Tisha dădu peste cap paharul cu șampanie.

— Indiferent ce-ai vrea, este bine să nu arunci paharul peste cap, tu ești stăpâna casei acum și va trebui să veghezi la curățenia ei.

— Ți-ar plăcea asta! Să ai pe cineva care să-ți facă curățenie, să-ți gătească, și altele, pe gratis.

— Nu cred că va fi chiar pe gratis, din contră, vei solicita o sumă enormă, murmură el.

— Nu vreau nimic de la tine, nici numele, nici banii!

— Și atunci ce vrei?

— Să fiu lăsată în pace! răspunse Tisha și plecă.

— Unde te duci? o întrebă el.

— La culcare, îi răspunse ea peste umăr.

— Nu crezi că este cam devreme pentru culcare?

— Știu că este abia nouă dar trebuie să despachetez și să fac duș.

— Da, trebuie să recunosc că a fost o zi obositoare, n-ar fi rău să ne culcăm devreme.

— Nu pot să cred că suntem și noi o dată de acord, îl maimuțări ea.

Luându-și o cămașă de noapte de mătase și portfardul, Tisha se îndreptă spre baie, încercând să nu-și amintească ce se întâmplase când fusese aici ultima dată. Dar de data asta nu va mai fi nevoită să poarte pijamaua lui Roarke. După ce ieși din baie, văzându-l pe acesta în camera ei, ea-l întrebă:

— Ce cauți aici?

— Parcă spuneai că ești obosită și ne vom culca devreme.

— Sper că nu dormi cu mine în cameră!

— N-am de gând să mai dorm pe canapea!

— Nu vom dormi în același pat! declară Tisha, îndreptându-se cu hotărâre spre ușă. Se îndreptă spre biroul lui unde se afla o altă canapea, dezamăgită căci el nici nu încercase s-o oprească. Dar se consolă curând eu un concert de vioară și nici nu sesiză când Roarke intră în încăpere.

— Ce faci aici, Tisha? N-am de gând să stau toată noaptea să ascult concerte.

— Te-aș ruga să-mi aduci o pernă și niște pături.

— Nu ai nevoie de ele.

— De ce? Vei dormi tu aici?

— Nu, aici nu va dormi niciunul dintre noi.

— Nu-mi voi petrece noaptea cu tine.

— Ba o vei face, Tisha, încetează să pretinzi că nu mă dorești așa cum te doresc și eu!

— În înțelegerea noastră nu era prevăzut că mă voi culca cu tine!

— Înțelegerea n-a existat decât în închipuirea ta, Tisha!

Roarke o luă pe sus și o duse în dormitor.

— Te rog să-mi dai drumul, ești o bestie lipsită de sentimente și principii! Eu nu sunt vreo sabină pe care o poți aduce cu forța în patul tău numai pentru a-ți satisface pornirile animalice.

— Văd că nu există decât un mijloc prin care să te reduc la tăcere, spuse el zâmbind.

Și o strânse puternic la pieptul lui sărutând-o cu pasiune. La început Tisha avu puterea de a rezista asaltului propriilor simțuri, dar pasiunea lui era prea mare și ea nu-și mai putu ascunde sentimentele. Cu un oftat, îl prinse de gât cu brațele și nu mai opuse nicio rezistență lăsându-se pradă gurii lui. Acum știa că nu mai există cale de întoarcere. Și constată asta cu bucurie.

— Roarke, șopti ea, aș. Vrea să știi că te iubesc.

— Mi-am imaginat eu că așa stau lucrurile, murmură el.

— Roarke...

— Vorbești prea mult, declară el, ridicând-o, ducând-o spre pat, închizându-i gura cu sărutările lui.

Când o trezi soarele dimineții, ea se strecură ușor din pat, privindu-l pe Roarke, spunându-și că-l urăște pentru că a făcut-o soția lui. Cu toate acestea lumina dimineții n-o făcu să nu-și dorească să-și petreacă tot restul vieții alături de el. Iar Roarke plănuia divorțul peste câteva luni. Dar ea nu va insista să rămână soția lui! Cu o seară înainte fusese prea slabă, cedase prea ușor.

De acum va trebui să fie mai puternică, iar mândria o va ajuta să-și ascundă bine dragostea căci ea nu va putea tolera mila lui.

— Bună dimineața, îl întâmpină ea cu răceală când îl văzu că deschide ochii.

— Bună dimineața, Tisha. Cred că s-a apropiat un front de aer rece de zona noastră, după cum văd.

— Mă duc să fac cafea, dacă vrei, vino la bucătărie s-o bei.

Dar pentru a trece spre ușă ea trebuia să treacă pe lângă marginea patului. Nu mai avea cum să evite mâna întinsă spre ea.

— Ce se întâmplă cu tine, Tisha?

— Nu este nevoie să se repete ceea ce s-a întâmplat între noi - așa că dă-mi drumul!

— Dar unde a dispărut femeia iubitoare pe care am ținut-o în brațe azi-noapte?

— Azi-noapte am greșit, dar nu vreau să persistăm în greșeală.

Roake o trase în pat.

— Noaptea trecută ai profitat de mine.

— Nu văd cum se poate profita de o soție... pentru care a fost o plăcere să faci dragoste cu mine. Sau n-a fost așa?

— Nu schimba subiectul, Roarke! Tata te-a forțat să mă iei de nevastă.

— Nimeni nu mă putea forța la nimic, cu excepția ta, Patricia Jo Caldwell.

— Deci n-ai făcut-o forțat de împrejurări? Vrei să spui că...

— Vreau să spun acum cu glas tare că te iubesc, că am vrut să mă însor cu tine, să am copii cu tine și că tu ești aceea pe care vreau s-o văd aici lângă mine atunci când voi îmbătrâni.

— Atunci... tata... parcă spuneai că vei face totul pentru ca să amâni cununia...

— Voiam ceva timp pentru ca tu să fii sigură că mă iubești. De fapt, lucrurile ar fi fost mai puțin complicate dacă n-ar fi apărut tatăl tău. Eu m-am gândit că o logodnă mai îndelungată ți-ar fi dat timpul necesar pentru a constata că mă iubești și tu, dar tatăl tău se grăbea. Iar în ziua în care ți-am oferit inelul am fost aproape sigur că mă iubești și tu.

— Este adevărat, te iubesc, Roarke, am recunoscut asta chiar când schimbam jurămintele de cununie. Dar pe atunci nu credeam că sunt iubită.

— Acum nu mai ai niciun motiv de îndoială.

— Cred că va trebui să-mi dovedești dragostea ta tot restul vieții.

— Va fi plăcerea mea. Roarke o strânse la piept. Sper că nu mai vrei să faci cafea acum?

— Care cafea? murmură Tisha, întorcându-i sărutul.

Sfârșit